

Cháy Lên Đi Lửa Tình Yêu

Contents

Cháy Lên Đi Lửa Tình Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	14
7. Chương 7	18
8. Chương 8	22
9. Chương 9	23
10. Chương 10	27

Cháy Lên Đi Lửa Tình Yêu

Giới thiệu

là một câu chuyện đầy ý nghĩa về nghị lực sống và sức mạnh của tuổi trẻ để có thể đạt được hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chay-len-di-lua-tinh-yeu>

1. Chương 1

Những ngón tay thon mềm của nàng dịu dàng lướt nhẹ trên phím đàn Piano. Nàng đàn say mê, quên bẵng hết mọi thứ. Đối với nàng chơi đàn là cuộc sống thứ hai, là niềm vui bất tận, là thả hồn phiêu diêu vào một cõi xa xăm.

Bản hòa ca vừa hết, tay nàng cũng ngưng. Nàng vươn vai tựa người vào chiếc ghế đơn bọc nhung đỏ, ngược mắt nhìn đồng hồ : mười hai giờ đúng! trễ quá rồi cha mẹ còn chưa về, hai người dạo gần đây cứ lo việc công ty, buổi cơm trưa hôm nay lại phải ăn mì gói. Nàng thở dài liên tục.

Bất chợt nàng nhòm người đứng phắt dậy, một phát hiện mới nhất, nàng chuyên chú nhìn gã con trai trước mặt. Có lẽ gã đứng đó khá lâu. Gã vào nhà tùy tiện, không nhấn chuông hay gọi cửa quả là vô phép tắc. Nhưng mà gã là ai, đến đây với mục đích gì? Nhìn cái bộ gió tươm tất nàng có chút an tâm, ít ra gã không thuộc hạng người xấu.

Nàng bình tĩnh, ánh mắt sắc xảo quan sát gã người lạ từ không khí chui ra bằng những tia nhìn khó chịu qua một cái nhìn soi mói, là chục ánh nhìn tìm kiếm. Tìm kiếm cái gì trên người gã. Lý lịch bản thân ư? người ta đã đoán được điều nàng nghĩ nên mạnh dạn lên tiếng giới thiệu danh tánh.

-Tôi họ Hà tên Văn

Nàng giả chứng không thèm biết tên chi ệt, cái cần thiết là gã ta tới nhà nàng mang theo mục đích gì, hỏi trắng thì vô duyên quá, chỉ bằng dò đường sẽ hay hơn. Nàng từ tốn:

-Anh vào nhà bằng cách nào? anh cần gặp ai?

Chàng cười nhạt để lộ chiếc răng khểnh khó ưa:

-Cửa không khóa chỉ khép hờ, tôi có gọi nhưng chẳng ai đáp trả, nghe tiếng đàn bụi tai đôi chân tôi tự vào. Tôi biết có hơi đường đột, nhưng tôi cần gặp lại người bạn thuở xưa

-Người bạn thuở xưa, không lẽ anh là bạn anh Văn Khánh

Chàng gật đầu, nàng trở nên ôn hòa:

-Anh ngồi chơi, tôi lên phòng gọi ảnh

Gã thanh niên tên Hà Văn mỉm cười, đôi mắt theo bóng dáng diêm kiều của nàng khuất dần sau khung thành cầu thang mở nhạt rồi mất đi, chàng vẫn còn nhìn, nhìn ngẩn ngơ mơ hồ khó hiểu.

Ngồi xuống ghế salon, chàng hình dung lại người thiếu nữ với món đàn dịu ngọt, tiếng đàn thanh thoát, tuyệt diệu trên đôi tay thon mềm. Nàng đã gây ấn tượng buổi đầu trong lòng chàng mạnh mẽ. Trái tim chàng chợt xúc động, chủ nghĩa độc thân bao năm rồi có thể bị phá vỡ, chàng hối hận khi đặt chân tới đây, nhưng...đã quá muộn để lại quay ra. Văn Khánh xuống, chàng vui vẻ ngồi đối diện bạn

-Sao? khoẻ chứ?-Khánh hỏi thăm trong lúc hồn Văn còn mơ mơ màng màng- thế nào rồi, ngọn gió nào thổi ông tới đây?

-Nhớ thì tới- Văn đáp gượng gạo- nhưng tới rồi...

-Thì không muốn về phải không?- Văn Khánh cướp lời, cười trêu chọc bạn rồi đột nhiên chàng đập mạnh tay xuống bàn, khiến Hà Văn co rút người vỡ sợ hãi khi nghe tiếng quát- Mày to gan lắm mới dám mơ về nó, hãy quên đi...quên đi!

Nhìn bộ dạng phách lối của Khánh, Văn không nhịn được chàng phá ra cười sặc sụa, trả đũa lại:

-Uh, không mơ được thì thôi, mày cũng đừng mơ luôn, em gái tao...tao đem giấu, mày đừng tới nhà tao tìm nó, tao cấm...tao cấm...

Trời, Văn Khánh nhìn thái độ Hà Văn mà tự xiù như quả bóng hết hơi. Bởi chàng biết trận này chàng đã thua nên chỉ còn cách cười cầu hòa:

-Đùa thế thôi, tao có điên mới đi làm vậy

-Biết lỗi chưa em

-Dạ, em xin chừa, anh vợ!

Tiếng “anh vợ” gọn lỏn làm Hà Văn khoái chí cười to. Khánh nghiêm túc:

-Đủ rồi Văn à? tên một sách như mày hôm nay quá bộ tới tao, tao vui lắm

-Một sách con khỉ -Văn cãi lại

-Không đúng sao, lúc còn đi học tao muốn mày làm quen với gia đình tao, gặp gỡ em gái tao mày chối từ cứ chúi đầu chúi cổ vào sách, chỉ có tao lúc nào cũng chủ động tới tìm mày

Hà Văn so vai:

-Tao chịu thôi khi nghĩ em mày còn con nít

-Thế em mày cũng đâu có lớn

Cả hai cười khi, Khánh kể sát mặt bạn hỏi thăm:

-Mày thấy Tuyết Vân thế nào?

Ồ!...thì ra tên nàng là Tuyết Vân, chàng nuốt trọn tên nàng vào tâm thức. Tên khá đẹp và dễ thương

-Tao không thể nói gì hơn, tao không muốn vội vã, tao sẽ nấn tới nhà mày, tao...

Văn Khánh lắc đầu. Chàng sức nhớ ra chuyện khác bèn hỏi:

-Lệ Trinh cô ấy khoẻ không? lâu quá rồi còn gì, kể từ khi tốt nghiệp

-Nó vẫn như xưa

Văn Khánh chợt ngập ngừng:

-Thế cô ấy đã có...

Hà Văn hiểu ý:

-Chưa đâu, nó chưa rảnh rồi mà nghĩ đến chuyện yêu đương, khi cả đồng bài thi đang chờ nó- Văn nhỏ to câu gì vào tai Khánh thật khê khiến Khánh phì cười, chàng hoan hỉ tự thưởng mình một điều ba số năm. Châm lửa rít một hơi dài rồi thở ra, từng vòng khói trắng xanh quấn vào tản mát, trông khi Hà Văn sốt ruột chờ đợi câu nói từ môi bạn.

Văn Khánh chìa thuốc cho bạn, Văn từ chối bằng cử chỉ khoát tay, với một lời cụt ngủn:

-Tao không hút

Vỗ vai bạn, Khánh nói:

-Mày yên tâm, nó vẫn y như đứa trẻ nít, nó còn vô tư lắm- hóa ra chàng đang tìm hiểu về Vân, và Văn Khánh đã trả lời bạn như thế- tình yêu đối với con bé còn khoảng cách khá xa- rồi Khánh kết luận- tao sẽ giúp mày quen nó, tao thiết nghĩ việc chinh phục trái tim một đứa con gái chẳng có gì là khó

Hà Văn nhìn bạn, chàng cướp lấy điều thuốc trên môi Khánh, rít một hơi như thể còn do dự. Khánh lần này kể tai Văn nói nhỏ, không biết nói gì mà Văn cười tươi rói

2. Chương 2

Buổi sáng

Đường phố giờ cao điểm đặc biệt ồn ào huyên náo, cái không khí chen chúc, hít khói bụi làm Tuyết Vân khó chịu, nàng chỉ ưa chuộng yên tĩnh và trầm lắng.

Mười tám tuổi đầu còn trong độ tuổi ăn chưa no lo chưa tới. Nhưng riêng với Vân thì mười tám tuổi đầu coi như đã biết tự quản. Chuyện áo quần mua sắm nàng không để bố mẹ bận tâm, kể cả chuyện ăn quà vặt cũng thế. Bố mẹ nàng chỉ việc chi khoản tiền trong tháng cho anh em nàng xài. Ngoài ra họ khỏi lo lắng chi thêm, công việc trong công ty cứ thế mà trôi trôi, suôn sẻ nên họ được thăng chức liên tục. Nhưng có điều lạ là mười tám tuổi đầu mà Vân chưa hề biết chút gì gọi là tình yêu.

Nàng quan niệm tình yêu là một thứ đau khổ, đọa đầy, dày vò người sống dở chết dở. Tình yêu triệu chứng của nhiều căn bệnh quái đản. Nghĩ tới đây Văn rùng mình cho xe rẽ vào hẻm, bọc sang lối tắt, thói quen tới trường của nàng luôn phải đi tắt vừa nhanh mà tiện. Ngước mắt nhìn bầu trời trong vắt một cách lơ đãng, môi khẽ hát nhỏ nhỏ đoạn “Thành Phố Trẻ” của Trần Tiến, bất giác chiếc xe đạp giở chứng thẳng gấp, theo phản xạ tự nhiên bắt buộc phải dừng khi có chướng ngại vật, mà chướng ngại vật lại cũng chính gã con trai hôm qua. Hà Văn tựa lưng vào chiếc xe máy, khuôn mặt Văn còn chưa tỉnh ngủ, quần áo vẫn thơm tất có

điều thiếu một cái gì đó. À, nụ cười lộ chiếc răng khểnh. Vân ngạc nhiên trố mắt, sự hiện diện của chàng bao giờ cũng khiến người khó hiểu.

-Chào anh- Vân chủ động lên tiếng

Vân gật đầu chào lại

-Em đi học?

-Dạ-Nàng lễ phép với bạn của anh hai cũng là cách tôn trọng anh hai- Anh có việc gì mà đứng ở đây vậy?

-Anh chờ...cô bé...

-Cô bé nào? -Vân ngây thơ hỏi

Vân gầy gầy đầu, chàng không biết phải nói làm sao. Còn nàng thì tự nhiên nhìn đồng hồ đeo tay, rồi tự nhiên la hoảng

-Trể, trể giờ học mất, thôi em chào anh!

Không đợi chàng phản ứng, nàng vội vã lách xe qua người chàng. Mãi tùm tùm cười, cười cho cô bé nào mà để chàng phải trông cậy si ngay buổi sáng. Đó tình yêu thì thường điên khùng như thế đó!

Chuông hai vừa mới reng, các cô cậu học trò đã ngồi yên vị trên chiếc ghế, trong lớp nhốn nhao nhốn nháo. Nhác trông thấy Vân đi tới Thụy Biên vội chạy ào đến, giọng sôi nổi:

-Sao mi đi trể dữ vậy, có chuyện gì xảy ra trên đường à?

Tuyết Vân vuốt tóc, chỉnh lại bộ dạng gọn gàng, đứng nghiêm nghị:

-Mày xem tao có giống kẻ biếng học đi trể không?

-Không? Thụy Biên lắc đầu- thôi mau vào lớp đi kẻo cô Mười Hai thấy thì tiêu.

Cất cặp vào học, ngồi phịch xuống ghế, Thụy Biên lại hỏi:

-Khai mau, chuyện gì xảy đến với mày?

-Chẳng có chuyện gì hết.

-Thế sao đi trể, mày đâu có thói quen đó. Không muốn nói thì thôi, rồi mày sẽ hối hận.

Vân lè lưỡi chọc quê Biên

-Tao có làm gì bậy mà sợ mi lật tẩy chứ

Thụy Biên chẳng những không quê mà còn cười bí hiểm, vén vạt áo dài lấy ra mẩu giấy đã gấp tư quơ qua quơ lại trước mắt Vân khôi hài

-Mày muốn đọc những gì trong giấy ghi không?

-Gì đó?

-Thư tình!

Vân bắt đầu hiểu kỳ, nhìn tờ giấy như bị trúng phép thôi miên

-Của ai thế?

Điểm tay vào ngực Vân, Biên nói:

-Của mày!

Vân há hốc mồm, mắt tròn xoe kinh ngạc

-Tác giả nó là ai?

-Vô danh- Thụy Biên đáp khờ khạo

Vân hỏi các cô:

-Thế sao mày biết gửi cho tao

-Trên giấy có ghi tên người nhận

-Hả- Tuyết Vân lú lười, ngờ ngợ đoán- mày đã xem...xem rồi!

Thụy Biên phủ nhận:

-Uh! nàng đắc ý cười- tò mò là đặc tính của phái nữ. Mọi bí mật sẽ được bật mí nếu quý cô không chịu thành thật khai báo với tòa án ba số tám...Tám ít...tám vừa và đại tám

Vân liếc xéo bạn, rồi hậm hực tường thuật ngắn gọn câu chuyện. Thụy Biên thích thú:

-Anh chàng có bồ trai không Vân?

-Đẹp như ca sĩ Đan Trường

-Ặc...ặc vậy thì tội quá, sáng sớm mà trồng cây si kể cũng đáng thương

-Toàn vợ va vớ vẩn, ai biểu hấn yêu đương chi cho bị người ta hành

-Mày rõ là băng thép hic hic

-Đủ rồi nhé bạn- Vân lườm Thụy Biên, nàng xoè bàn tay ra bảo- Đưa đây!

-Đưa gì?

-Định giả mù sa mưa hử? Thư đâu?

-À, Thụy Biên chợt hiểu- nó đây!

Tuyết Vân hồi hộp đón lấy, nhìn dáo dác tứ phía, cả lớp trong giờ tự khảo bài lẫn nhau, nên chẳng ai chú ý ai. Lớp ngoan nhất trường mà lỳ. Tuyết Vân thầm nhủ xong nàng nhẹ nhàng mở tấm giấy đặt xuống đùi. Hai chữ đầu tiên đập vào mắt là cái tên nàng thật to, chữ của người viết ngoằn ngoèo xấu tệ còn hơn cả chữ bác sĩ, khó khăn lắm nàng mới đọc ra từng chữ chẳng khác gì đang tra cứu chữ nôm, chữ hán

Nội dung:

"Tôi chưa có ý định biết em...tôi đã biết

Tôi chưa nghĩ mình phải tìm hiểu em...tôi đã tự hiểu

Tôi mong em đến bên tôi một ngày không xa ngại

Và...đừng làm tôi thất vọng

Trước tình yêu hằng mong đợi bao ngày!

M.N "

Vân đọc mà tức cười. Thư gì mà khô như ngói, kiểu viết lạ lắm chẳng có điệu văn, tiết tấu, dễ ợc

-Bạn Vân giữ trật tự!

Nụ cười tắt, nàng xấu hổ gằm mặt xuống bàn yên lặng. Lần đầu tiên trong đời học sinh nàng bị người khác nhắc nhở. Thụy Biên cười mỉm chỉ:

-Hôm nay trời mưa to

-Làm gì có- nàng ngoái đầu nhìn ra cửa sổ

-Tao thấy lạ, nên tao nghĩ trời sẽ mưa

-Là sao?

-Lần đầu tiên đọc thư tình mà mày cười nham nhở quá

-Hi hi, tao báo ày biết trước tao sắp nổi khùng rồi đó

-Sao vậy?

-Sáng nay gặp người không bình thường,giờ đọc thư của bất bình thường thì làm sao tao bình thường cho được

Thụy Biên chứng hứng nhưng cũng nhe răng cười khoái chí bởi câu nói khôi hài của bạn. Lớp trưởng từ ngoài vào tuyên bố:

-Tiết đầu cô vắng

Tức thì cả lớp phá vỡ sự nghiêm túc ban đầu, thay vào đó những câu chuyện buồn đùa lê.

3. Chương 3

Lệ Trinh ngã người trên ghế xếp, nét mặt nàng chùng chất tâm sự, tâm sự đồng lõa với nỗi buồn, nỗi buồn lại là sự rầy rà của tâm lý. Một hình bóng ẩn dật trong tim. Ai, ai đó? khỏi hỏi nàng cũng ngờ ngợ đoán ra kẻ trốn nấp ấy! Minh Nhật!

Minh Nhật anh chàng kỹ sư hào hoa, học thức uyên thâm, người mà nàng tình cờ gặp ở nhà Vũ Quyên hôm sinh nhật. Cuộc gặp gỡ cứ như mơ, chỉ một ánh nhìn, một cử chỉ nhả nhận, và lã lướt trong điệu vũ tình tứ là lòng nàng đã ngã say. Lối nói chuyện rất thực tế, biết ga lăng và hơi ôn hoà chút xíu...Chỉ tình cờ thôi mà sao khó quên đến thế, đời sống do vậy mà xáo trộn.

Nàng đã đôi lần tự hỏi, tự nói với hồn mình:

- Hình như ta đã yêu? người ta chỉ mới mời mày nhảy thôi, mà mày đã cảm mất rồi, mày sao dễ rung động thế?

Và nàng dặn dò bản thân:

-Không, không được Trinh ơi, mày đừng buông thả, đừng để người ta chiếm lấy trái tim mày một cách dễ dàng, mày còn có việc học, mày còn phải thi tú tài nữa, không được xao lãng hãy quên đi, hãy quên đi...!

-Trinh! Văn Khánh đứng ngoài cổng khẽ gọi, Khánh hỏi:

-Em đang nghĩ gì vậy?

Giọng chàng cắt đứt dòng suy nghĩ, nàng giật mình lúng túng, ngược mắt nhìn chàng. Trinh đáp bừa:

-Ồ...em có nghĩ gì đâu- nàng nhồm người đứng dậy, nhanh tay mở cổng- anh vào nhà chơi!

Văn Khánh cài chốt cẩn thận, vừa đi vừa hỏi:

-Nói anh nghe em đang nghĩ gì thế?

Nàng chối:

-Đã bảo là không có mà!

-Em có!

-Không!

-Thế sao nói chuyện một mình

Lệ Trinh đỏ mặt, cụp mắt xuống, nàng lảng sang một vấn đề khác

-Anh tới tìm anh hai đúng không? Được rồi anh chờ đó, em đi gọi!

Nàng chạy nhanh lên bậc tam cấp, chàng dõi theo lòng nghe thổn thức. Hà Văn tiếp bạn tại phòng khách, chưa kịp ngồi xuống ghế Văn đã hỏi:

-Đến tìm tao chắc có thông điệp mới hử?

Văn Khánh châm điếu thuốc, phì phèo nhả khói nhưng cũng đáp lời bạn qua cái đầu gục gặc, mắt Văn chợt sáng hoắc:

-Thông điệp mùa xuân hay mùa đông

-Mùa xuân! tối nay con Vân và nhỏ bạn nó đi hát ở Vọng Lầu Cát. Sáu giờ mày có mặt tại điểm xung kích

-Đi đường đột thế có thành kẻ vô duyên không?

-Vô duyên cũng mặc, mày không nhanh tay thăng khác lạ chân cũng vậy thôi. Anh hùng sợ “ế” chứ đâu sợ “ê”

Vân cười:

-Tao chẳng biết nói gì khi gặp mặt, tao không có thiếu ăn nói, nói một hồi là huych tẹt tùm lum. Tao không thể nói rằng mình vô tình, ngẫu nhiên buồn rồi đi hát một mình

-Ai cho phép mày đi một mình, tao tính sơ bộ đã có ba mình rồi đó

Vân kêu to:

-Ba mình!

-Ừ, còn tao và em gái mày bỏ ở đâu hả thằng quỷ

Hà Văn trợn trừng mắt:

-Mày có ý đồ

-Công bằng thôi? sao có đi không?

-“Chữ yêu gắn liền với chữ liều” đại sao bỏ lỡ hi hi

Khánh ở nhà Văn dùng cơm, chơi tới chiều mới chịu về. Hà Văn tiễn bạn hữu ra cổng mà vui phơi phới. Cơ hội làm quen có một không hai, tới nhà ngại, còn gặp ngoài công cộng thì phải chờ duyên may. Hình bóng người thiếu nữ bên phím đàn Piano chập choạng trong ráng hồng đẹp tuyệt.

Hà Văn gõ cửa phòng em, Lê Trinh ra mở:

-Anh hai, có chuyện gì? nàng hỏi

Vân nhìn em ái ngại, chàng nuốt ực nước bọt cho thông cổ, cho cái cục khó nói trôi đi xuống dạ dày

-Anh muốn nhờ em giúp tí việc, không biết em có sẵn lòng...?

-Anh khách sáo quá- Trinh ngạc nhiên, nàng có chút ngờ vực, vội hỏi- chuyện anh nhờ có khó không?

Vân mách móc:

-Rất dễ, em đi hát với anh thôi

-Sao tự dưng anh rủ em đi hát, lạ quá- nàng chau mày- anh có mưu mô gì thế?

Vân quắc mắt với em, giọng đánh thép bất buộc

-Tóm lại mày phải đi, hạnh phúc tao thành hay vỡ đều do ở mày đó

Lê Trinh mặt tái xanh, nàng sợ thấy anh hai những lúc thế này, anh hai mà giận chẳng khác nào thiên lôi. Nàng còn hơi dè dặt:

-Nghiêm trọng vậy sao anh?

Vân gật mạnh đầu, nàng khở sở hỏi thêm

-Nhưng...nhưng em cần anh cho biết lý do

Chàng phẩy tay, gắt gỏng:

-Mày tới đó rồi hă hay

Lê Trinh rụt rè:

-Vậy chừng nào?

-Ngay bây giờ, em vào thay áo đi

-Vâng- nàng bực bội khi phải phục tùng những việc không rõ ràng, nên tức anh ách rửa thắm chàng - người gì đâu dữ như cọp!

Không biết anh hai có nghe không, mà mắt anh hai trợn trắng tròn, nàng khiếp đảm nên vội đóng sầm cửa lại

4. Chương 4

Thụy Biên có đặt một phòng tại Vọng Lầu Cát. Đêm nay cuối tuần nên tương đối đông khách

-Mày biết gì không hôm nay anh tao chiêu đãi đó- Thụy Biên háo hức nói- cứ vô tư mà vui vẻ

-Tao tưởng mày có ý tốt thao tao chứ, ai dè...-Tuyết Vân lắc đầu không hài lòng

-Tao làm gì có nhiều tiền mà tới nơi sang trọng này- Thụy Biên tự dưng nổi hứng khoe mẽ ông anh tài giỏi của mình- anh tao là kỹ sư, ảnh còn biết thiết kế nhà cửa nữa, đẹp trai hơn Đan Trường

Tuyết Vân bông đùa

-Tao nhìn thành đan...g buồn. Thôi cho tao xin, hàng quảng cáo thường hàng kém chất lượng

-Ồi dào, tao quên mất người không có trái tim như mày, làm sao đủ tư cách hiểu mấy tiếng “tình yêu sét đánh”. Biên quảng tay qua vai Vân, cặp kè- mình vào thôi, không khéo ổng đợi sốt ruột này giờ cứ nhá điện thoại hoài bực thiệt!

Thấy cử chỉ bạn lo lắng cho anh, nàng buột miệng vô tư:

-Làm gì căng thẳng thế, gặp mặt bình thường thôi mà

Căn phòng được lắp kính cách âm, hơi tối tối, có những ánh đèn xanh đỏ lập loè, có rèm cửa xanh, có máy điều hoà. chính giữa nguyên bộ salon dài, chiếc bàn kiếng hột xoài to đùng, trên bàn bày sẵn mấy chai nước suối và một ít bánh ngọt, kẹo chocolate. Thụy Biên ngồi cạnh anh trai, Vân thì ngồi kế bên.

-Anh tên Minh Nhật rất vui được quen biết em- Anh trai Biên tự giới thiệu

-Em cũng vậy- Vân gật đầu chào, Minh Nhật tiếp:

-Biên nó hay nhắc nhiều tới em, bảo em học giỏi, đàn điều luyện, con cú mà nghe cũng thành con thiên nga

-Trời đất! Vân khê kêu, mặt đỏ vì mắc cỡ chứ không phải vì được khen tặng, quay sang háy bạn, nàng rù rì:

-Mày giờ trò gì thế? định mai mốt tao cho anh mày à, uống công thôi!

Biên nhe răng cười trừ, Minh Nhật lại đánh tiếng:

-À, hồi này có tốp nào tới nói bạn bè gì với hai em, anh không quen hai gã con trai nhưng nhận ra được người con gái

Tuyết Vân nhướn ày

-Chắc anh trai em đó- nàng hỏi- họ đâu rồi hở anh?

-Họ đi ra ngoài, họ hẹn lát quay lại

Thụy Biên hỏi nhỏ qua tai bạn

-Sao mày biết là anh mày

-Lúc tao thưa chuyện cùng mẹ, chắc ảnh nghe được

-Mày sướng nhỉ, vệ sĩ theo tháp tùng, còn vui vẻ nổi gì

Thụy Biên thở dài trong lúc anh nàng đắm đắm nhìn Tuyết Vân, người con gái xinh như hoa này mà lại có trái tim băng giá như lời Biên nói thì thật khó tin. Vân chẳng nghĩ ngợi gì chỉ cúi đầu vâng vâng, mặc Biên ngồi chọn bài hát

Cánh cửa phòng hé mở, đi đầu là Văn Khánh. Trời, có cả gã đàn ông trông si buổi sáng nữa, đi sau là cô gái nào nhỉ? Vân thầm nghĩ thì cả ba đã yên vị hết trên ghế. Văn Khánh, Biên biết rồi, còn người kia...nàng khều tay Vân hỏi:

-Ai? ai thế?

-Tên này nghĩ là Đan Trường

-Á...á...- Thụy Biên đồng đánh đứng dậy tự giới thiệu anh nó- đây là anh Minh Nhật, em là em của anh, em tên Thụy Biên- Nhìn người con gái, Biên thoáng nhận ra- chị tên Trinh, bạn học chị Quyên hôm sinh nhật em có gặp chị

Dài dòng thấy ớn, Vân phì cười. Trái đất vốn tròn đi giáp vòng thì cũng tụ về một điểm. Nhạc trỗi lên, chiếc micrô được chuyển tay. Đến phiên Tuyết Vân nàng trở nên lúng túng. Nhưng rồi sự bình tĩnh cũng đến. Nàng chọn bản " Mặt Trời Bé Con" giọng nàng thật trẻ trung như mùa xuân của nàng cũng trong độ tươi mát

Lệ Trinh thấy không khí bắt đầu hào hứng, nàng cũng phấn khởi. Tiếc rằng chẳng được bao lâu khi nàng trông thấy ánh mắt Minh Nhật cứ mơ màng hình bóng Tuyết Vân. Nàng thật sự ghen, quét tia nhìn sang anh, anh nàng cũng trong tư thế mộng du nàng càng giận Vân hơn. Xung quanh Vân toát ra thứ ma lực quyến rũ, người con gái nào có được thứ ma lực ấy hẳn rất hạnh phúc. Nàng nhận thức được sự thừa thãi của mình, nên lặng lẽ đứng lên, nhẹ nhàng mở cửa, chờ đợi bước đi. Nàng đâu ngờ cũng có một người lặng lẽ theo sau...

Trinh lang thang lê từng bước đi dọc hướng bên tàu, mắt vô thức ngược nhìn sao chi chít mọc đầy trời. Ánh nắng lười liềm sáng mờ. Nàng tìm một góc cột tựa lưng mình vào, mặc cơn gió lạ mơn trớn tấm lạnh thịt da, nhưng cơn gió chẳng thể làm cho trái tim nàng mát hơn, và sóng lòng yên ả. Nàng bây giờ như con thuyền cô độc, lênh đênh trên biển, chẳng phân định được hướng vào bờ

-Trinh!

Tiếng gọi của Khánh lay tỉnh nàng. Nàng hơi ngạc nhiên:

-Sao anh lại ở đây? anh theo em à?

-Vâng! Khánh ngượng ngịu đáp

Nàng khó hiểu hỏi:

-Sao anh lại phải theo chân em

-Không rõ- chàng thọc sâu tay vào túi quần tây, tiếp- hình như Trinh đang buồn...

Khánh nói mà Trinh càng giận hơn. Rồi vô duyên nàng lại trút hết cơn giận lên người chàng:

-Em chẳng buồn- Trinh đau khổ hét- em chỉ ghen với em anh thôi

Nhận ra sự vô lý của mình, Trinh xấu hổ thấp giọng:

-Anh có cô em gái xinh lắm. Cô ấy bao nhiêu tuổi rồi?

Chàng mím môi, giậm giậm chân, tiếng hét của Trinh làm chàng hụt hẫng, giờ khó khăn lắm lời nói mới thoát ra

-Mười tám!

-Sao anh theo em -Nàng lại hỏi

Chàng ngập ngừng

-Anh cũng không biết

Bắt giặc nàng cười nụ, bắt giặc nàng khen chàng:

-Anh dễ thương quá!

-Hả- chàng giật mình, Khánh có vẻ hiểu được chút nào về nỗi buồn ở Trinh rồi. Nàng vu vơ bước, chàng dợm gót theo sau:

-Em đang yêu, đúng không?

Chàng đánh trúng tim đen nàng nhanh vậy sao. Mắt nàng mở to bất thần nổi lửa, nhìn chàng thù hằn, nàng hồn hạo quát mắng:

-Phải, phải, tôi đang yêu, yêu muốn phát điên đây nè, mà mọi thứ đều do em anh mang lại, cô ấy làm tôi trở thành kẻ tội nghiệp nhất đêm nay, tôi ghét em anh, hai anh em nhà anh biến cho khuất mắt tôi

Nàng bưng mặt bỏ chạy, chạy trốn vì quá bẽ bàng. Chỉ tội cho Văn Khánh mãi đực mặt trông theo, thiệt ngố. Cơn mưa khi không mà tự đổ, từng giọt từng giọt rưới trên mình gã thất tình rong rêu hợm hĩnh. Bến tàu chẳng có lấy một bóng người ngoài chiếc bóng của chàng ngả dài cô liêu

5. Chương 5

Sân trường, mười một giờ rưỡi trưa đã rộn ràng, từng tốp nam nữ lục tục túa ra tứ tán khắp chỗ, như lũ ong vỡ tổ nhốn nháo cả lên

Tuyết Vân dắt xe ra cổng, Thụy Biên đứng đợi bên ngoài, cạnh nàng là Minh Nhật.

-Anh đến đón Biên à?

Vân hỏi, Minh Nhật gật đầu, thấy chẳng có gì để ở lại, Vân nói riêng với Biên

-Thôi tao về nha mày, có gì mai gặp.

Nàng định ngồi lên yên xe, nhưng Thụy Biên đã giữ chặt tay cầm

-Đi uống nước chút xíu hân về, trời nóng quá tao khát khô cả cổ

-Thôi, tao chẳng thích la cà mấy cái quán xá

Vân từ chối, nhưng Biên vẫn mời mọc:

-Mày đừng làm tao buồn, chiều nước mày có người thao, nể tình bạn bè đi

Hiểu dụng ý của Biên, Vân khoát tay:

-Tao không khát, mi cứ đi uống nước với anh Nhật -kê tai bạn nói nhỏ-chẳng lẽ anh ấy tiếc với mi mấy đồng bạc à? đừng bắt cóc trái tim tao cho anh mi, khó lắm quỵ ời!

Biên giãy nảy, nhẩn mặt, nàng hờn dỗi

-Mi mà không đi tình bạn cắt đứt kể từ đây

“Con nhỏ quỵ này” Vân rửa thắm “cố tình đưa mình vào thế kẹt mà”. Liếc nhìn Minh Nhật, anh chàng cũng hơi sốt ruột, ánh mắt có chút cầu khẩn, khiến nàng miễn cưỡng ưng thuận. Chọn quán nước gần nhất, chọn chiếc bàn ở chỗ thoáng nhất. Cả ba ngồi vào bàn, Minh Nhật gọi ba ly nước dừa xiêm, vừa uống vừa trò chuyện, Nhật cố tìm một đề tài để hỏi:

-Sang năm Vân có ý định thi đại học không?

-Thi chứ, học mười hai năm còn một chặng đường nữa, em không nỡ bỏ đâu

-Thế em định thi vào ngành gì?

-Tối đó hân hay, nhưng có lẽ em sẽ thi vào sư phạm

-Giả dụ điểm không đủ thì sao?

Tuyết Vân nghe Nhật hỏi mà phát buồn cười, làm gì có chuyện không đủ điểm. Không biết phải trả lời chàng như thế nào thì Biên đã chen ngang vào ngọt xót:

-Anh đừng xem thương nó, cây toán cừ khôi ở lớp em đấy, nó sẽ đậu mà còn đậu cao hơn...Biên chợt ấp úng hơn...em nữa

Minh Nhật cười:

-Uh,cố gắng lên hai em, thành công nào cũng đều phải có sự kiên trì và bền bỉ

Tuyết Vân khẽ liếc nhìn đồng hồ, nàng vội vã nói:

-Trể rồi, em phải về không thôi anh và mẹ lại trông

-Còn sớm mà- Thụy Biên bông đùa- lớn rồi mà hể chút là mẹ trông, anh ngóng

Khuôn mặt Vân đỏ hồng

- Kệ tao, tao phải về luyện đàn, chiều còn ôn bài. “Đừng nên lãng phí thời gian, vì một phút cũng làm nên lịch sử”

Thụy Biên ngăn người. Vân đã vội vã lấy xe. Biên định ngăn bạn lại, thì Minh Nhật cản trước mặt. Nàng tức tối trách anh:

-Anh làm sao vậy, khó khăn lắm mới mời được nó tới đây, vậy mà chuyện chưa đi vào đâu tới đâu,đã để cho nó bỏ đi, coi như công em thành công cốc

-Cô ấy nêu lý do rồi- Minh Nhật buồn đáp- miễn cưỡng người ta không tốt lắm đâu

Thụy Biên bắt mắt

-Anh đúng là già khờ, nó từ chối khéo đặng chuồn cho êm

-Chắc tại anh vô duyên với người ta

Thấy anh hai gãi đầu mà Biên thương hết sức, nàng cảm thấy hơi giận Vân

-Con nhỏ gì đâu tới giờ đá vẫn hoàn đá, khi nào đá mới biết khóc vì yêu chắc chừng ấy không đơn giản-Biên thờ dài thườn thượt,nắm tay anh kéo đi- thôi về!

Năm tiết học phụ đạo buổi chiều nặng nề trôi qua. Lệ Trinh ngồi lặng im trên băng ghế dưới tán cây bàng, những tiết học hôm nay nàng chẳng tiếp thu được gì. Đầu óc, thần trí của nàng đều đặt hết vào suy nghĩ riêng tư. Con đau trái tim hành hạ thể xác mệt nhừ, cõi lòng kiệt quệ, tinh thần sa sút. Cô bạn Vũ Quyên ngồi cạnh lo lắng:

-Trinh, mày không được khoẻ hả?

....

-Mày bị ốm hay sao mà sắc mặt kém dữ vậy?

....

Hỏi vài câu khác nữa nhưng Trinh không đáp lấy một câu. Vũ Quyên vui miệng phán

-Điều bộ này chắc bà đang thất tình ai đây nè?

Lập tức có hiệu quả, Trinh phản ứng ngay, giọng nàng yếu ớt:

-Quyên, mày đã từng “cảm” ai chưa?

Vũ Quyên ngạc nhiên, câu hỏi của Trinh thật lạ lùng, mới mẽ

-Hôm nay mày uống lộn thuốc sao lại hỏi tao câu mày, học nhiều quá phát sinh ra đủ hậu di chứng rồi nói năng kỳ cục. -Quyên e thẹn- dĩ nhiên tao cũng từng “cảm” người khác, có điều không yêu được thì buông

-Mày chạy theo đợt sóng mới, dễ yêu dễ bỏ, chứ còn tao...

-Nói vậy, mày cũng đã “cảm” rồi à- Vũ Quyên cắt ngang

Trình trầm tư ít giây, nàng thành thật thú nhận, cơ hồ nàng nhắc tới cái tên đã quấy nhiễu hồn nàng mấy tháng trời

-Minh Nhật!

-Chết mày chưa! Quyên kêu to- mày phải lòng thằng em chú bác với nhà tao à- Quyên bất ngờ đến líu lưỡi, dù nhỏ tuổi hơn Nhật, nhưng do vai vế mà nàng nghiêm nhiên thành chị- có lẽ tao nên khuyên mày- Quyên thành thật nói- tình cảm mày đẹp qua một bên thiếu gì cơ hội ày phát triển vun đắp, hiện thời quan trọng nhất là bài vở, kỳ thi sắp tới, cánh cửa tương lai mày tìm ra chìa khóa tốt hay không đều do năm cuối này

-Cơ hội, còn cơ hội cho tao sao? Lê Trình buồn bã lắc đầu, nỗi tuyệt vọng đầy ắp trong lòng- trễ rồi, anh ấy đã yêu người khác

-Ai vậy?- Quyên vô thức hỏi

-Cô em của bạn anh hai tao, cô ấy tên Vân- Nàng nói bằng sự đố kỵ- anh hai tao cũng thích nó nữa

Nghe bạn nói Vũ Quyên cảm thấy thương hại bạn

-Thế mày định giải quyết ra sao?

Lê Trình lắc đầu, Quyên tiếp

-Chuyện tình cảm phức tạp lắm, đôi khi lại rất trở trêu, theo tao cách tốt nhất chỉ có học, học sẽ giúp mày có cái nhìn khác, tình cảm rồi cũng sẽ nguôi đi mà

-Nhưng...mỗi khi cầm quyển vở tao học chẳng có vô, đầu óc cứ nghĩ hoài người ta

-Mày lậm quá rồi đó, mày làm như thế tao thấy buồn lắm, tao luôn đặt niềm tin ở mày

Lê Trình bị Vũ Quyên làm xúc động

-Tao sẽ cố, mày nhớ ở bên tao nha, những lúc tao thường lung lạc tâm tưởng, mày là người động viên tao nhiều nhất

Quyên cười nụ, nắm lấy tay bạn, cả hai thân thiết đi bên nhau, họ đi tìm ngày mai, ngày mai là một ngày chứa đựng đầy nhựa sống

Cánh cửa phòng hé mở, đi đầu là Văn Khánh. Trời, có cả gã đàn ông trông si buổi sáng nữa, đi sau là cô gái nào nhỉ? Vân trầm nghĩ thì cả ba đã yên vị hết trên ghế. Văn Khánh, Biên biết rồi, còn người kia...nàng khều tay Vân hỏi:

-Ai? ai thế?

-Tên mày nghĩ là Đan Trường

-Á...á...- Thụy Biên đồng đánh đúng dậy tự giới thiệu anh nó- đây là anh Minh Nhật, em là em của anh, em tên Thụy Biên- Nhìn người con gái, Biên thoáng nhận ra- chị tên Trình, bạn học chị Quyên hôm sinh nhật em có gặp chị

Dài dòng thấy ớn, Vân phì cười. Trái đất vốn tròn đi giáp vòng thì cũng tụ về một điểm. Nhạc trời lên, chiếc micrô được chuyển tay. Đến phiên Tuyết Vân nàng trở nên lúng túng. Nhưng rồi sự bình tĩnh cũng đến. Nàng chọn bản ” Mặt Trời Bé Con” giọng nàng thật trẻ trung như mùa xuân của nàng cũng trong độ tươi mát

Lê Trình thấy không khí bắt đầu hào hứng, nàng cũng phấn khởi. Tiếc rằng chẳng được bao lâu khi nàng trông thấy ánh mắt Minh Nhật cứ mơ màng hình bóng Tuyết Vân. Nàng thật sự ghen, quét tia nhìn sang anh, anh nàng cũng trong tư thế mộng du nàng càng giận Vân hơn. Xung quanh Vân toát ra thứ ma lực

quyến rũ, người con gái nào có được thứ ma lực ấy hẳn rất hạnh phúc. Nàng nhận thức được sự thừa thãi của mình, nên lặng lẽ đứng lên, nhẹ nhàng mở cửa, chờ dẫn bước đi. Nàng đâu ngờ cũng có một người lặng lẽ theo sau...

Trình lang thang lê từng bước đi dọc hướng bên tàu, mắt vô thức ngước nhìn sao chi chít mọc đầy trời. Ánh nắng lười liềm sáng mờ. Nàng tìm một góc cột tựa lưng mình vào, mặc cơn gió lạ mơn trớn tấm lạnh thịt da, nhưng cơn gió chẳng thể làm cho trái tim nàng mát hơn, và sóng lòng yên ả. Nàng bây giờ như con thuyền cô độc, lênh đênh trên biển, chẳng phân định được hướng vào bờ

-Trình!

Tiếng gọi của Khánh lay tỉnh nàng. Nàng hơi ngạc nhiên:

-Sao anh lại ở đây? anh theo em à?

-Vâng! Khánh ngưỡng ngụi đáp

Nàng khó hiểu hỏi:

-Sao anh lại phải theo chân em

-Không rõ- chàng thọc sâu tay vào túi quần tây, tiếp- hình như Trình đang buồn...

Khánh nói mà Trình càng giận hơn. Rồi vô duyên nàng lại trút hết cơn giận lên người chàng:

-Em chẳng buồn- Trình đau khổ hét- em chỉ ghen với em anh thôi

Nhận ra sự vô lý của mình, Trình xấu hổ thấp giọng:

-Anh có cô em gái xinh lắm. Cô ấy bao nhiêu tuổi rồi?

Chàng mím môi, giậm giậm chân, tiếng hét của Trình làm chàng hụt hẫng, giờ khó khăn lắm lời nói mới thoát ra

-Mười tám!

-Sao anh theo em -Nàng lại hỏi

Chàng ngập ngừng

-Anh cũng không biết

Bất giác nàng cười nụ, bất giác nàng khen chàng:

-Anh dễ thương quá!

-Hả- chàng giật mình, Khánh có vẻ hiểu được chút nào về nỗi buồn ở Trình rồi. Nàng vu vơ bước, chàng dợm gót theo sau:

-Em đang yêu, đúng không?

Chàng đánh trúng tim đen nàng nhanh vậy sao. Mắt nàng mở to bất thần nổi lửa, nhìn chàng thù hận, nàng hồn hào quát mắng:

-Phải, phải, tôi đang yêu, yêu muốn phát điên đây nè, mà mọi thứ đều do em anh mang lại, cô ấy làm tôi trở thành kẻ tội nghiệp nhất đêm nay, tôi ghét em anh, hai anh em nhà anh biến cho khuất mắt tôi

Nàng bưng mặt bỏ chạy, chạy trốn vì quá bẽ bàng. Chỉ tội cho Văn Khánh mãi đục mắt trông theo, thiệt ngốc. Cơn mưa khi không mà tự đổ, từng giọt từng giọt rơi trên mình gã thất tình rong rêu hẻm hẻm. Bến tàu chẳng có lấy một bóng người ngoài chiếc bóng của chàng ngả dài cô liêu

Nội dung:

"Tôi chưa có ý định biết em...tôi đã biết

Tôi chưa nghĩ mình phải tìm hiểu em...tôi đã tự hiểu

Tôi mong em đến bên tôi một ngày không xa ngái

Và...đừng làm tôi thất vọng

Trước tình yêu hằng mong đợi bao ngày!

M.N ”

Vân đọc mà tức cười. Thư gì mà khô như ngói, kiểu viết lạ lẫm chẳng có điệu văn, tiết tấu, dễ ọc

-Bạn Vân giữ trật tự!

Nụ cười tắt, nàng xấu hổ gằm mặt xuống bàn yên lặng. Lần đầu tiên trong đời học sinh nàng bị người khác nhắc nhở. Thụy Biên cười mỉm chi:

-Hôm nay trời mưa to

-Làm gì có- nàng ngoái đầu nhìn ra cửa sổ

-Tao thấy lạ, nên tao nghĩ trời sẽ mưa

-Là sao?

-Lần đầu tiên đọc thư tình mà mày cười nham nhở quá

-Hi hi, tao báo ày biết trước tao sắp nổi khùng rồi đó

-Sao vậy?

-Sáng nay gặp người không bình thường,giờ đọc thư của bất bình thường thì làm sao tao bình thường cho được

Thụy Biên chưng hửng nhưng cũng nhe răng cười khoái chí bởi câu nói khôi hài của bạn. Lớp trưởng từ ngoài vào tuyên bố:

-Tiết đầu cô vắng

Tức thì cả lớp phá vỡ sự nghiêm túc ban đầu, thay vào đó những câu chuyện buồn đùa lên.

6. Chương 6

Hà Văn chống cằm, cắn bút, ngồi suy tư trên bàn viết, chàng muốn viết một bài thơ đầy ý nhị yêu đương gửi tặng Vân, ngồi nghiền ngẫm suốt buổi mà chẳng có ý nào cả, làm thơ sao mà khó thế, chàng có bao giờ phải mất thời gian ấy chuyện không đâu chứ, thế mà bây giờ phải vắt óc nặn từng con chữ mà chẳng ăn nhập gì. Phải thăm phục mấy ông thi sĩ tả thơ cứ nhẹ như gió, ý cứ tràn trề như sông, như biển. Một mỗi, làm thơ không xong thì viết thư chắc cũng ổn, nghĩ thế chàng lấy bút hí hoáy vài dòng mở đầu, mới được vài dòng chào hỏi lại sợ thư mình sẽ bị đối phương từ chối, lúc ấy có nước khốn khổ. Đang lưỡng lự, bỗng Văn Khánh giống cơn lốc cuốn vào phòng, hấn hét hấn la ầm cả lên:

-Mày ơi nguy rồi, nguy thật rồi!

Hà Văn thấy cử chỉ của bạn nên cũng hoảng

-Chuyện gì?

Văn Khánh thở dốc:

-Thì chuyện của mày

-Chuyện tao...?

Văn Khánh chìa tờ giấy gấp nhỏ trình trọng dúi vào tay bạn. Hà Văn còn ngờ nghệch nhưng cũng từ từ mở ra. Mấy chữ “gửi Tuyết Vân” làm Văn mất bình tĩnh, chàng hồi hộp lướt qua từng con chữ

”Tôi chưa có ý định biết em...tôi đã biết

Tôi chưa nghĩ mình phải tìm hiểu em...tôi đã tự hiểu

Tôi mong em đến bên tôi một ngày không xa ngái

Và...đừng làm tôi thất vọng

Trước tình yêu hằng mong đợi bao ngày!

M.N ”

Trời, có người lại phổng tay trên chàng ư? Cái tên M.N này rõ là thấy ghét, bức thư khô như ngói mà cũng đem gởi cho người ta. Nhưng hẳn còn cam đảm mà gởi, còn ta...ta chưa có đủ tự tin khi đối diện với nàng, cả viết một lá thư cũng hành ta mấy ngày, thư vẫn còn chưa ra hình ra vóc thể mới tức. Nổi buồn ở đâu tự đứng chuốc vào hồn. Có một người vừa tỏ tình với nàng, có một người muốn kết thân cùng nàng. Còn riêng nàng? nàng nghĩ ra sao? chàng không rõ, quyền chọn lựa điều phụ thuộc vào nàng.

Văn Khánh chuyên chú nhìn bạn, mọi cái bất ổn nơi Văn điều không qua được mắt Khánh, chàng lựa lời an ủi:

-Mày đừng buồn tao sẽ tạo cơ hội thêm ày

-Cơ hội- chàng cười nhạt- còn cơ hội cho tao sao?

-Vẫn còn, nó là em gái tao, tính của nó tao hiểu, mấy bức thư dở ẹc như thằng cha này thế nào cũng là ác mộng với nó, nên mày cứ việc viết một lá thư đi, tao tình nguyện làm cầu nối vô điều kiện ày

-Mày tốt quá -Hà Văn vỗ vai bạn- tao sẽ viết, tao cần suy nghĩ thêm, cảm phiền mày ngày mai lại tới, ơ...không tuần sau nhé

-Ừ, vậy cũng được- Khánh gật đầu- thôi tao về

Văn Khánh khép cửa phòng bạn, chàng bước xuống thang, đi ngang phòng khách, chàng nghe thấy tiếng Lệ Trinh gọi

-Anh Khánh, anh vào đây em có chuyện muốn hỏi

Cửa phòng khách mở sẵn, nàng mời chàng ngồi vào salon. Ngần ngại nói:

-Xin lỗi chuyện hôm trước, anh đừng để bụng nha

-Chuyện hôm trước là chuyện gì? chàng vờ hỏi- anh quên rồi

-Thiệt hông? Lệ Trinh bậm môi

-Thiệt- chàng cười-anh muốn hỏi em câu này, em trả lời thành thật nha, không hỏi anh thấy khó chịu lắm

-Hỏi đi? nàng gật nhẹ đầu

-Em gái anh có làm gì méch lòng em không? anh thấy em và nó hình như không thân thiện

Nàng chau mày:

-Vậy mà anh nói anh quên- tới nước này nàng không còn muốn che giấu, thành thật tuốt-phải, em không thích cô ta, em rất ghét cô ta

-Tại sao, anh quả thật không hiểu

-Cứ nhìn kỹ em anh rồi anh sẽ hiểu- nàng tỏ vẻ bức bối

-Con gái mấy em nghĩ gì anh thật khó đoán. Thôi anh về!

Dứt lời chàng đứng dậy, bỏ đi không ngoái đầu nhìn lại, người con gái phía sau chàng đang đỏ hoe mắt

Mấy ngày sau

Văn Khánh ngồi chênh chếch trên ghế bành, tay chân nhịp nhịp thưởng thức tiếng đàn của em. Tiếng đàn thánh thót, lúc ngân, lúc trầm rồi lại bay bổng, vang xa... vang xa... hết một bản, bản khác nối đuôi, rồi lại thêm một bản, tiếp tục kéo dài, cứ thế...cứ thế...

Văn Khánh bỗng chột dạ, chàng nhỡm người dậy, chàng bước tới đặt tay mình chặn lên bàn tay Vân

-Đừng đàn nữa

Vân ngược mắt nhìn anh hai khó hiểu

-Sao? lý do?

Văn Khánh rồi bởi ruột gan, chàng rất muốn nói chuyện điềm đàm với em, nhưng không hiểu sao mình lại gắt gỏng:

-Đừng hỏi lý do, anh chỉ biết rằng lúc này em nên dừng

-Em đang đàn say mê, anh chớ cản trở em

Nàng nhăn mặt, gạt tay anh ra. Chàng nổi quạu:

-Em dám cãi anh ư?

-Tại anh vô lý, kỳ quặc -nàng kiên quyết phản kháng- em không thích ai xen vào ý thích tự do của mình

-Tao không rỗi hơi xen vào lối sống của mày- chàng bực tức- chỉ tại cái thế giới trong người mày lạnh như băng, khiến tao không tài nào chịu nổi

-Anh thiệt lạ, em có lạnh với anh bao giờ?

-Mày không lạnh với tao nhưng mày lạnh với bạn tao

Tuyết Vân ngớ ngẩn hỏi

-Bạn anh là ai?

Khánh máy móc:

-Thằng Hà Văn chứ ai!

-Gã khờ đó hử- Nàng cười- anh hai, anh ta thì có liên can gì tới em

Văn Khánh chột lúng túng, chàng không biết nên mở lời thế nào để em hiểu, nhưng nếu không nói thì sẽ chẳng còn nhiều thời gian để nói, và hạnh phúc của chàng cũng theo đó mà bay mất. Khó khăn lắm chàng đành phải lựa lời ướm thử

-Hết khóa học này, Văn nó xuất ngoại, nó về Anh Quốc đoàn tụ với gia đình

-Thế ư?

-Ừ, nó có tâm sự, nếu mà nó ra đi khi chưa làm rõ tình cảm thật của nó với người mà nó hằng đem thương mến, thì nó không đành lòng xa quê hương- Khánh liếc nhìn em, thái độ Vân lãnh đạm chẳng chút gì tiếu rề như chàng, Khánh tiếp- nếu theo em nằm trong trường hợp của Văn, em xử lý tình cảm như thế nào?

-Em chẳng ưa gì mấy chuyện tình “cúm”, em sợ bị “cúm” lắm- Vân nháy mắt với Khánh, nàng tản lờ câu chuyện bằng việc thu gom mấy bản nhạc- em phải lên phòng học bài, anh cảm phiền hỏi người khác nhé!

-Sao mày có thể tuôn ra những lời đáng ghét thế- chàng tức đến nghẹn cả họng- mày muốn cắt đứt hạnh phúc cả đời anh mày sao con nhỏ kia.

Tuyết Vân trợn mắt với anh, nàng nói đùa;

-Anh hai, anh đừng nói là anh yêu hấn nha

-Mày tưởng anh mày bệnh hoạn hử- chàng lườm em, cục tức nơi cổ vẫn còn chưa trôi- chỉ giỏi suy diễn tâm bậy

-Í chết, em quên mất hấn còn có cô em xinh đẹp như hoa, đối tượng của anh đó hả?

Khánh bị em lột trần quả tim đen một cách trắng trợn, hỏi sao chàng không mắc cỡ phải cúi thấp đầu cầu an

-Em có thể giúp anh không Vân?

-Được chứ, nhưng em cần phải làm gì?

Vân Khánh tươi tỉnh hẳn khi nghe Vân nói, cục tức đã chịu trôi và cổ họng hơi thông

-Coi ra em hiểu chuyện rồi đó.

-Đừng vòng vo mãi, anh muốn em giúp gì

-Em có thể “Tập Yêu” được chứ?

-“Yêu” mà yêu ai? Vân chưng hửng, chẳng mấy bằng lòng Vân phản đối, giọng nàng hoảng cả lên- sao anh lại yêu cầu em làm một việc ngoài khả năng em thế, thật tồi tệ, thật kinh khủng

-Làm ơn đi, em lớn từng tuổi này mà cứ ngây thơ mãi sao, dù gì Hà Văn cũng là đứa tốt..

-Bạn anh, anh bệnh- nàng cắt ngang- em còn chưa hỏi chuyện cùng anh đó?

-Chuyện gì?

-Đừng làm bộ làm tịch

Khánh đưa tay sờ gáy, lắc đầu, Vân thẳng thắn liệt kê:

-Buổi hát ở Vọng Lầu Cát sau anh Văn biết mà đến, anh không phone là gì? à chắc cái hôm anh ấy trông si ngoài phố cũng là anh mách nước phải không? em khuyên anh đừng tốn công vô ích

Biết mình thua, Khánh nói ngang:

-Em giỏi lắm. Chàng đưa tay xoa cằm- có tin là anh sẽ mách mẹ không?

-Em chẳng làm gì sai, sợ anh sao?- Vân khiêu khích

Khánh huych toẹt

-Vụ bức thư...

-Thư nào?

Chàng chưa kịp nhớ ra, Khánh đã đọc to bức thư theo dạng lấp lững làm Vân đỏ cả mặt, Khánh cười đắc thắng:

-Nhớ chưa em gái?

-Anh sao tùy tiện lục cặp em

-Thì đã sao- chàng huých gió nhạo em- anh đưa bức thư này ẹ thì mẹ sẽ nghĩ thế nào?

-Đừng- nàng dịu dàng, giọng hiền lành ngoan ngoãn như một đứa trẻ- thôi mà anh đừng mách mẹ, anh muốn gì em sẽ y theo

-Bằng mọi cách giữ chân Hà Văn lại

Nàng bối rối

-Anh...

-Y như thế đi

Mẹ Vân từ ngoài bước vào lớn giọng:

-Hai anh em bây làm gì ồn ào như vỡ chợ

Vân Khánh cười nụ

-Chẳng gì hết, chúng con luôn hòa đồng mà

Chàng bước đi, mặc Tuyết Vân ầm ức, nàng giậm chân, đôi mày khẽ chau, đôi môi cong cớn:

-Người đầu đáng ghét

-Nó lại ăn hiếp con à? Bà Liên vén vạt áo dài ngồi xuống ghế- làm anh như thế đáng giận nhỉ?

-Mẹ- Tuyết Vân quỳ xuống áp má lên vế đùi mẹ, nàng ngậy thơ hỏi- Tại sao con trai, con gái lại phải yêu nhau hở mẹ?

Bà chết lặng trước câu hỏi khôi hài của con gái, bèn hỏi lại:

-Con nghĩ sao về tình yêu nam nữ?

-Tình yêu nam nữ vốn rắc rối, nó làm con người ta thần hồn điên đảo- nàng lậm cách nói của mấy phim tào- sống chết không rời nhau. Thật phi lý. Tình yêu dưới ngòi bút của văn nhân thì họ diễn tả rất đẹp, nhưng đẹp quá thì thật hoang đường. Còn đối với riêng con nó mờ mịt làm sao ấy, con không tài nào hiểu và chấp nhận một tình yêu khác phái nào, con như vậy mẹ xem có khác người lắm không?- nàng hỏi rồi nàng làm nũng bằng cách vùi đầu lên ngực mẹ- mẹ kể con nghe chuyện tình của ba mẹ đi? hai người yêu nhau làm sao? kể đi mẹ- Nàng lay tay mẹ- kể đi mẹ!

Bà Tâm Liên xúc động, nhìn về trong lành của con gái chưa đủ tuổi trưởng thành hay nói cách khác là sinh lý trưởng thành quá trễ, mà trễ nãi kể ra cũng hay, nó sẽ không đau khổ nhiều như người ta. Tình yêu vốn là căn bệnh khổ đau mà. Bà lặng yên giây lát, cuối cùng rồi cũng đáp lời con

-Mẹ cũng không biết diễn đạt thế nào cho con hiểu, chỉ biết lần đầu gặp ba con thì trực giác mẹ cho biết về sau mẹ sẽ là vợ của ông ấy

-Thế theo mẹ thế nào mới gọi là tình yêu?

-Tuyết Vân, con đang muốn tìm hiểu đó à? Bà cười nhạt- “Tình yêu” khó lý giải, khi nào con tìm được người của “định mệnh” khác con sẽ hiểu Tình Yêu là gì?

Nàng mơ mơ hồ hồ chẳng rõ điều mẹ vừa nói, suy nghĩ về mấy thứ rắc rối này làm chi ệt óc, như đứa trẻ nàng rơi vào giấc ngủ an nhiên.

7. Chương 7

Hà Văn viết xong bức thư chia tay gởi nàng, liền ngã mình lên giường, căn nhà trống lạnh, nỗi cô đơn tràn ngập bao phủ. Ba mẹ chàng đều di dân sang Anh, để lại hai em nương tựa lẫn nhau ở quê nhà, hàng tháng họ gởi tiền trợ cấp về đầy đủ lo việc ăn, việc học, mua sắm các thứ, nên tiền nong đối với hai anh em chàng chẳng bao giờ thiếu thốn, có thiếu thì chỉ thiếu sự ấm áp của gia đình mà thôi. Rồi như sự sắp đặt mới nhất của ông trời, đầu tháng trước chàng nhận được di thư bảo lãnh từ ba mẹ, họ đã tính toán kế hoạch đoàn tụ từ một năm hơn rồi, nhưng vì chàng còn có quá nhiều dự tính chưa hoàn thành nên nấn ná ở lại tới giờ.

Thư bảo lãnh với chàng trong giờ phút này đây càng khiến chàng phát điên, phát buồn, phát hoảng loạn, cả tuần chàng cứ như kẻ khùng làm toàn chuyện khó hiểu, đại loại như việc chàng ăn cơm trắng với muối tiêu, thỉnh thoảng đi tắm chỉ gội có cái đầu, còn thân thể thì quên bèn, miệng lúc nào cũng lẩm bẩm, chạm mặt em gái thì chàng kiểm chuyện hết thật to cho Trinh hoảng vía mà chạy mất dép, chỉ duy nhất những lúc lên giường ngủ chàng mới thật sự dễ chịu, bởi giấc ngủ đã mang chàng tới gặp Vân, Vân chủ động nắm tay chàng, còn hôn má chàng nữa chứ, động trời hơn là nàng cho chàng biết đã yêu chàng từ lâu lắm, thưở còn khai thiên lập địa, giấc mơ làm chàng thêm rõ giải, cứ thế cho tới sáng...

Nằm sãi lai trên giường, hai tay hơi rảnh rỗi chẳng việc gì làm cứ vò đầu bứt tóc, mắt nghe ngang đặt trên trần nhà, ngôi nhà yên tĩnh đến bực mình khiến chiếc môi chì không sao chịu nổi phải gào to:

-Không, tôi không muốn đi, không muốn đi...

Tiếng chuông ngoài cổng chọt reo vang, cùng lúc có cả chuông điện thoại trong phòng reo liên tục, chàng cúi bần bật chặt hai tai, mà tiếng chuông quái đăng mang âm thanh náo loạn chạy dài trong óc đến nhức cả đầu. Bấy giờ chàng mới bật dậy nhìn ra khung cửa sổ, kẻ phá bình không phải ai xa lạ mà chính là Tuyết Vân, lòng chàng vui như mở hội, toan chạy xuống lại nghe tiếng chuông điện thoại chết tiệt phá rối, chàng vội vã nhắc nhanh ống nói lên, rồi cúp ngay xuống như chẳng thêm quan tâm tới cái kẻ vô duyên bên kia

đầu dây. Văn lật đặt ba chân bốn cẳng như tên bay lao xuống, chuông cửa vẫn còn reo, nó reo dữ dội và hồi thúc. Đã ra tới sân vườn, người khách đứng bên ngoài trông thấy chàng là liếc dọc liếc ngang, khuôn mặt khó chịu, chàng mở nụ cười trấn tĩnh, tay nhanh nhẩu mở cửa, giọng điệu của kẻ mắc lỗi bao giờ cũng yếu ớt

-Xin lỗi để Văn phải đứng chờ

-Anh làm cái quái gì trên ấy thế, em tưởng anh vắng nhà rồi chứ- Câu nói chợt thưng lại, nàng chuyên chú nhìn chàng, nhìn thật kỹ, một phút giác mới, nàng hồn nhiên cười- anh...anh...

Văn bối rối trước cử chỉ lạ lùng của Văn:

-Tui, tui làm sao?

-Anh xem bộ dạng của anh kìa, y như người sau cơn mộng.

Chàng bấy giờ mới sực nhớ, sáng nay ngủ dậy chưa chải đầu, áo chưa thay, chiếc quần sọt làm chàng cảm thấy mắc cỡ, đây là lần đầu tiên chàng bỏ mặc vẻ bề ngoài của mình. Chàng cúi gằm mặt xuống không dám nhìn nàng

-Thôi Văn vào nhà ngồi chơi, chờ anh Văn một tí!

Nàng miễn cưỡng theo sau chàng, họ vào phòng khách, căn phòng lớn như chiếc hộp khổng lồ, rộng rãi và rất thoáng, có lò sưởi, có máy hát đĩa, có tủ kính trưng bày các cổ vật, bốn bức tường được treo bốn bức tranh lụa Trung Quốc, chính giữa bộ salon cao cấp, nền nhà trải thảm nhung đỏ...Văn đứng nhìn dáo dạt, buột miệng:

-Sang quá!

Hà Văn trong bộ dạng tươm tất, gọn gàng, bước vào:

-Sao Văn không ngồi chơi

Nàng khách sáo:

-Tôi ngại!

-Có gì mà ngại chứ, Văn cứ xem như nhà mình

Chàng ấn vai nàng ngồi xuống salon, chàng ngồi cạnh, lấy tách rót nước mời nàng

-Văn dùng nước

Nàng nhấp một ngụm, không khí chỉ có hai người trong một chiếc hộp khổng lồ kể ra khá là hồi hộp, mà hồi hộp chuyện gì nàng cũng chẳng biết, môi ơ hờ hỏi:

-Em gái anh đâu?

Chàng đáp qua loa:

-Nó đi luyện thi rồi

-Chị ấy siêng thật

Chàng đưa nàng vào vấn đề chính, ngọn gió nào thổi nàng tới đây, chàng muốn biết lý do vì sao nàng hiện diện ở nơi thiết nghĩ nàng không thích, nàng là người băng giá thế, lại chẳng ưa gì con trai, nay tới gặp chàng hẳn là có động lực gì đó thúc đẩy, nghĩ thế chàng nhập thẳng đề tài:

-Văn tới đây chắc hẳn có chuyện gì đó...?

-Anh hai nhờ tôi đến

-Sao cậu ta không đến?

Nàng đáp gọn:

-Bệnh!

Chàng giật mình:

-Bệnh gì?

-Bệnh khó nói, nên...Tuyết Vân mím chặt môi, cụp mắt xuống, tới chừng ngược lên nàng bắt gặp cái nhìn say đắm như thôi miên của Văn. Ánh mắt nàng bị chàng thu hút đến không thể cưỡng lại cũng dán chặt vào chàng, hai đường nhìn giao nhau, thời gian bỗng bất động, một cảm giác hòa hợp tình cảm nhẹ nhàng len lõi xâm chiếm quả tim non nớt, ánh mắt chàng chứa lửa, lớp băng trong người nàng ý thức tự tan chảy, ánh mắt chàng có ma lực khiến tim nàng đập loạn xà ngầu

Bạn đang đọc truyện online tại: WWW.ThichTruyen

Cứ thế đôi chân chàng đi chuyển đến chỗ nàng, nàng ngồi yên. Cứ thế đôi tay chàng xiết chặt vòng eo nàng, nàng vẫn ngồi yên. Không hiểu sao nàng lại có cảm giác rằng hạnh phúc đang ở rất gần, đôi môi chàng cũng đang ở rất gần hạnh phúc. Đôi môi đầy quyền lực đang tự tung hồn lên trán nàng, trượt xuống mũi nàng, trượt dài hai gò má, trượt mãi, trượt mãi cuối cùng cũng chịu dừng ở môi nàng. Mắt Văn nhắm nghiền, mùi đàn ông khiến nàng khan khác, cái cảm giác được một người khác phả hồn sao lại đặc biệt hơn cả nụ hôn ngọt ngào của Mẹ, và nhột nhạt ở cha.

Một phút...hai phút...rất nhiều phút trôi qua, ý thức ban đầu trở lại hoàn toàn, nàng là tảng băng, nàng là mùa đông, nàng là gió núi, nham thạch, nàng nhớ ra cái con người ban đầu hình thành trong nàng, nàng dùng hết lực xô chàng ra. Xấu hổ lẫn e thẹn làm mặt nàng đỏ hồng như hột lựu thật đẹp. Thấy chàng có vẻ còn đang phiêu du ở hành tinh nào đó, nàng không nỡ bạt tai chàng vì tội ngông cuồng, nên đành âm ức bỏ chạy. Chàng định thần lại thì nàng đã ở ngoài cổng, rồi tan biến đâu mất.

Về tới nhà, Vân chạy thẳng vào toilet, rửa mặt, súc miệng nhiều lần, tẩy xóa hết tất cả những gì vừa xảy ra, với nàng sự việc quá bất ngờ, bị một thằng con trai hôn quả thật nàng có hơi bị sốc. Vân rùng mình lại tiếp tục chạy lên lầu, chưa chạy tới phòng đã tông người vào anh hai đang đi tới. Văn Khánh dò xét em gái

-Mày bị ma đuổi hay sao mà chạy bạc mạng vậy, chuyện tao nhờ đã làm chưa em ngoan

-Chưa!- nàng đáp nhanh, không muốn nghĩ gì tới Văn và nụ hôn nồng nàn mang dịch cúm tình yêu, làm con tim nàng sắp sứt rết, nàng phớt tỉnh anh bằng cách cười ngớ ngẩn- em quên rồi!

Văn Khánh chưng hửng:

-Quên, quên là thế nào?

-Quên tức là không nhớ

Nàng vội lách qua người anh, nhẹ bước về phòng, tâm trạng mịt mù bởi những câu hỏi kéo về như mây đen, giá trên đời đừng tồn tại tình yêu nam nữ thì hay biết mấy, nhưng nếu không tồn tại thứ tình yêu ấy thì giờ chắc cha mẹ chẳng gặp nhau, và ta làm sao hiện diện trên cõi đời này chứ. Văn ơi, bình tĩnh lại chút đi!

Tuyết Vân khép cửa lớp, xung quanh nàng ngoài mấy chục chiếc bàn trống, thì trước mắt là tấm bảng đen lớn, nàng uể oải ngồi xuống một chiếc bàn ở cuối góc phòng, tay chống cằm, mắt hướng ra ngoài cửa sổ, vài cụm mây trắng lơ lửng trên không, cảnh điệp già có vài con chim sẻ, hình như chúng còn đang lú lo tình tự với nhau nữa, chốc chốc chúng lại bay lượn ung dung hết đậu lên bệ cửa sổ lại sà xuống sân nắng, thỉnh thoảng lại lượn vòng trong lớp như cố tình đều cột sự quanh què, đơn điệu quanh nàng.

Nàng thì ơ thờ lẩn, hình ảnh ở nhà Hà Văn cứ như thước phim chiếu chậm không ngừng lặp lại trong đầu, nàng cảm thấy khó chịu, nụ hôn đầu bị cướp mất, và từ đó đem lòng nhớ nhung một người xa lạ, rõ là khủng. Nhưng biết làm sao hơn, mọi việc đến thật bất ngờ mà nàng thì chẳng phải thần thánh lường trước hết sự việc. Thôi thì đành phó mặc, lập trường như bức tường thành sụp đổ. Kể ra được gặp chàng ước chừng cũng lại duyên kỳ ngộ nữa đây. Nàng nhớ lại buổi đầu, nhớ đoạn đường chàng đón đợi nàng, nhớ ánh mắt dõi theo lời ca của nàng, gần nhất là nụ hôn ngọt ngào tha thiết, chàng như ánh mặt trời làm tâm hồn băng tuyết phải ấm lên mà tan chảy, khuôn mặt chàng giờ đã cũ rích trong tim nàng.

Khép chặt mắt, giọt lệ nào vô tình hoen trên mi, cơn gió nào lọt qua ô cửa thổi tung mái tóc đến rối nhui. Mắt chợt mở to, lệ chợt tụ thành dòng chảy xuống gò má. Tình yêu đến thật mơ hồ, nàng không còn muốn

trốn tránh, nàng giơ tay đầu hàng vô điều kiện, nàng đã bị chàng làm chinh phục, dĩ nhiên nàng sẽ đón nhận tình cảm nơi chàng, sau đợt thi kết thúc.

Cánh cửa kêu kèn kẹt, rồi bật mở, Thụy Biên đi vào:

-Thì ra mày ở đây- tiếng nàng làm không gian yên ắng trở nên khuấy động- tao đợi mày ngoài cổng khá lâu Vân khẽ trách:

-Đợi làm gì, không phải tao bảo mày về trước rồi sao?

-Tại tao thích nói lời tạm biệt với một người bạn thân trước lúc ra về

-Mày lúc nào cũng khôi hài, nhưng giờ đây...tao muốn được yên tĩnh và không ai quấy rầy

Biên nhướng ày

-Sao gọi là quấy rầy, tao chỉ quan tâm thôi, mày dạo mày có cái gì đó là lạ

Tuyết Vân buồn bã đáp:

-Tao sắp tiêu tùng rồi

Thụy biên ngồi xuống đối diện bạn

-Mày nói khùng gì thế?

-Tao sắp chết đuối giữa biển rồi, tao đang cần một chiếc phao để tự cứu mình, nhưng chưa kịp với lấy chiếc phao thì bản thân tao xem chừng đã bị chìm sâu dưới đáy

Biên tròn xoe mắt ngạc nhiên:

-Mày nói vẩn vơ quá, tao nghe chẳng hiểu gì hết

Vân thu hết can đảm, kê môi vào tai bạn nói nhỏ:

-Chắc tao đã “iêu” rồi mày ơi!

-Yêu! Biên phá ra cười chế nhạo- mày mà cũng biết yêu, tình yêu theo sự hiểu biết của mày thì nó như thế nào? bất chợt Thụy Biên suy nghĩ thế nào mà buột miệng- chắc anh Minh Nhật hợp hôn mày rồi hén!

-Đừng có cười, tao hoàn toàn nghiêm túc đó- Vân cau gắt, rồi như sực nhớ ra điều gì, nàng chụp lấy vai bạn-Mày vừa nói câu gì?

-Thì tao nói về anh tao, anh viết thơ tình ày, bức thư mà mày chê khô như ngói đó

-Là Minh Nhật ư?

-Ừ.

Thụy Biên cười tươi rói khi nghĩ mục đích se chỉ hồng của mình xem chừng sắp thành công, trong khi Tuyết Vân bối rối, nàng sưng sốt pha lẫn bàng hoàng, vắn vẹo hỏi:

-Nói như vậy chuyện ở Vọng Lâu Cát cũng do mày sắp đặt

Biên vẫn bình thản

-Phải, anh tao thích mày lắm, còn tao... tao cũng quý mày nữa

-Không thể nào, mày đừng tự sắp đặt như thế, tao không thích, cũng chính vì bức thư...-Tuyết Vân nhăn mặt- mà xảy ra quá nhiều xung đột, giá anh tao không lục cặp thì không phát hiện, tao tức sao mình chẳng chịu hủy nó đi, giá tao không thuận ưng tới nhà Hà Văn thì chắc bây giờ tao vẫn còn là mình

Thụy Biên không ngờ sự thể lại đưa đến một cục diện rối rắm như thế này, nàng úp mặt vào lòng tay che dấu sự ăm năn, một hồi lâu gắng gượng nói:

-Tao xin lỗi, tao đã lo chuyện bao đồng, dù sao thì tao nghĩ được yêu kẻ ra cũng hạnh phúc, nhờ đó mày có thêm quan niệm mới về tình yêu

-Quan niệm mới trong tình yêu liệu có tốt cho tao không?- Vân cười buồn- tao không ngờ mình dễ dàng từ bỏ những gì mình tạo nên, có lẽ tao đã trúng tên độc rồi, và tao đang rất cần tự tin để bước qua kỳ thi cuối năm

Không khí đang lúc nặng nề thì lệ Trinh và Vũ Quyên từ sau cánh cửa chui ra, sự xuất hiện đột ngột làm Vân hơi ách cảm, Biên ngơ ngàng nhìn bà chị họ đang thấp giọng nói:

-Xin lỗi, làm phiền quý vị- khúc khuỷu tay vào bạn, Quyên tiếp- Trinh không phải mà có chuyện muốn nói với Vân sao? day dựa vì một tên con trai chẳng đáng chút nào.

Lệ Trinh cố thu hết can đảm nhìn thẳng Tuyết Vân, người con gái trước mặt có đôi mắt hồ thu, người con gái dễ làm xao động các chàng trai nhờ vào cặp mắt, chả trách Minh Nhật...nàng ngại ngần:

-Mười Lăm phút trước tôi có tới nhà tìm, nhưng chẳng gặp ai, tôi đoán chắc bạn còn ở trường, khi đến đây...

-Bạn đã nghe hết mọi chuyện- Tuyết Vân cắt ngang lời Trinh, nàng nghiêm nghị thấy rõ, có phần thẳng tính- và chắc bạn muốn biết người tôi sắp phải lòng là ai đúng không?

Vũ Quyên chiêm vô một câu nhạt nhẽo:

-Bạn thông minh quá!

Thụy Biên nghe mà phát bực, nàng lườm chị họ mình, xem chừng rất thù nghịch:

-Ở đây không có chuyện của Quyên

Vũ Quyên giậm chân dỗi:

-Nhưng lệ Trinh là bạn thân của chị

Thụy Biên càng gay gắt hơn:

-Hãy để họ tự giải quyết vấn đề, chị chẳng có quyền tham dự

-Em...

-Thôi đủ rồi!

Tuyết Vân đứng phắt dậy, lạnh lùng đến khó gần gũi

-Hai người làm ơn quên hết những gì tôi nói, tôi chẳng phải lòng ai hết- nàng so vai- người có trái tim chai sạn như tôi khó lòng mà yêu nổi một người

Vân quơ lấy cặp da ôm sát vào lồng ngực xông ra cửa, bỏ lại đằng sau những con người ngơ ngác. Giọng Vân ngoài hành lang hơi chói tai

-Minh Nhật anh đến đón Thụy Biên, bạn ấy còn ở trong lớp...

Cả ba cùng nhìn ra, Minh Nhật đứng sờ gáy, vẽ trên khuôn mặt chàng là dấu hỏi to tướng.

8. Chương 8

Một tuần nay ngoài giờ học, Vân tự nhốt mình trong phòng để lo chuyện thi cử, bóng ma quái quỷ Hà Văn cứ lẩn quẩn quanh nàng, cả trong những giấc ngủ chập chờn chàng cũng theo nàng vào mộng. Nàng muốn trốn, muốn chạy, muốn xa lánh ảo giác được con người ấy yêu sao mà bất an thế. Vâng! nàng cảm thấy bất an khi nghĩ chàng sắp đi xa, đi về nơi không có nàng và sự kiêu ngạo. Chàng sẽ thuộc về người con gái khác ở phương trời nào đó, chàng sẽ mau chóng quên nàng, chỉ duy nhất nụ hôn sẽ còn ở lại bên nàng mãi mãi. Nghĩ thế khi không lồng ngực nhói đau Một đêm sáng trăng, ánh sáng mờ mờ chiếu vào căn phòng khách, ánh sáng không lẫn át bóng tối, đơn thuần tại nàng không thích bật đèn, đơn thuần nàng chỉ muốn gởi hồn mình theo tiếng đàn, đơn thuần nàng lần đầu cảm giác sự cô đơn đang mọc rễ trong tim Từng ngón tay lướt nhẹ trên cung phím. Bản “U mặc khúc” của Tchaikovsky, bản “Ánh Trăng” và “Chuyện phim buồn” kế tiếp. Tiếng đàn réo rắt, âm thanh hỗn độn, trầm bổng tùy theo cảm xúc, nàng đàn hàng giờ, tiếng đàn khác ngày xưa, tiếng đàn giờ điêu luyện hơn và tình cảm hơn Sự đổi thay bao giờ cũng làm nên một con người hoàn

toàn mới Tiếng xe máy tắt ngoài cổng, nàng chẳng lưu tâm. Văn Khánh nòng nặc mùi rượu chệnh choạng bước vào, quần áo chàng xốc xếch, chàng ngồi xếp bằng tròn trên salon, bấy giờ nàng mới chú ý, ngừng đàn nàng đứng dậy đóng nắp Piano lại-Anh hai, sao anh uống rượu nhiều vậy?Khánh hần học-Ừ, rồi sao-Mẹ biết sẽ mắng à xem-Cứ mặc tao- Văn Khánh gầm lên, chàng đẩy em ra- cô ta sắp đi rồi, cô ta không thể yêu tao, và tao thì không giữ được cô ấyTuyết Vân lắc đầu, nàng vờ băng giá:-Anh sa đà quá rồi, anh em họ đi thì cứ để cho họ đi, mình không thể ngăn gia đình người ta đoàn tụ anh à!-Nhưng tao đã yêu cô ta đến phát điên, sự thật là tao đã thất tình mất rồi.Không thèm nghe Vân nói, chàng bật dậy như lò xo, bước đi bằng những bước chân không vững mò về phòng.*****Trời đổ mưa, mưa to gió mạnh, những giọt mưa đọng trên dây điện như những hạt ngọc trai lóng lánh nằm trên sợi dây chuyền dài ngoằn, mưa rơi lên mái tôn lộp bộp, quất thẳng vào từng ô cửa kính ướt nhoè, bên ngoài dòng người hối hả chạy ngược chạy xuôi, bên trong Lê Trinh và Minh Nhật cũng đang chạy trốn ánh nhìn. Họ đang ngồi ở một quán cà phê nằm ở đường Hai Bà Trưng.Hồi hộp và ngại ngùng khiến cả hai dường như tắt tiếngCuối cùng sự yên lặng không bao giờ giải quyết được một vấn đề, hướng hồ chàng lại là đàn ông, đàn ông thì phải biết chủ động, thật khó khăn khi phải gọi tên một người con gái-Lê Trinh, Thụy Biên em gái tôi nó đã khẳng định tất cả, tình cảm của Trinh đối với tôi chắc chỉ do phút nhất thời thôi phải không?-Không hề, em nghĩ mình thật lòng! Nàng mạnh dạn phủ nhậnChàng liếm môi:-Không cần phải thẳng thắn như thế!Lê Trinh hỏi thẳng:-Em có điểm nào không tốt?-Lại nữa- chàng thở dài- không phải Trinh không tốt, mà người không tốt chính là tôi- chàng phân bua- tôi không phải hạng lãng tử lướt gió dầm mưa, càng không phải kẻ dễ dãi quên lãng, tôi đã yêu thì không thể xem tình yêu như trò đùa, tôi không muốn người con gái nào khổ vì tôi, và tôi luôn muốn người tôi yêu dù không yêu tôi cũng phải được hạnh phúcLê Trinh như không tin vào tai mình những gì vừa nghe, nàng cảm thấy nực cười, nhưng không thể cười khi ở trước người đàn ông nàng thích, dù chỉ là nụ cười nửa miệng, nàng chỉ hơi ngờ vực:-Anh có thể cao thượng vậy sao? nhưng anh có biết cái cao thượng của anh đã giết chết mọi yêu thương của người con gái khácChàng nhiệt thành nói:-Tôi biết chứ, mối tình đầu của tôi như bọt biển ngoài khơi, thực tế thì đã vỡ từ lâu rồi, thời gian sau này tôi không biết mình còn có thể yêu ai nữa hay không? tôi...-Vấn nó không yêu anh- nàng gượng cười, bông đùa- tôi mong mình là cô ấy quá, để được nghe những lời này rồi chêt đi cũng thỏaLời nàng khiến chàng không khỏi buồn, tấm chân tình mà chàng vừa phơi bày, với nàng chắc rất kịch cỡm, giọng khàn đục chàng như sắp nổ quạu:-Tình của Trinh tôi hiểu lắm, chúng ta tốt nhất dừng lại ở tình bạn.Nàng giờ hết muốn cố chấp, nên gạt đầu:-Tùy anh!-Khuya nay tôi đi rồiMinh Nhật phàn một câu khiến Trinh sững sốt:-Anh đi đâu?-Long Hải- cuống họng chàng khô khốc, chàng cảm thấy khát nên hớp một ngụm trà- công trình khu sinh thái ở đó do tôi phụ tráchKhông hiểu sao nước mắt lại chảy ra, Lê Trinh nàng khóc rầm rức, bên ngoài mưa chỉ còn là lâm râm-Anh đi Long Hải là vì công việc, hay anh ra ngoài ấy để chạy trốn một ngườiMinh Nhật gầm mặt xuống bàn, như bị đoàn trủng, chàng cảm thấy xấu hổ, và lần đầu tiên chàng không dám đối diện sự thật, miễn cưỡng nói-Công việc thôi, rồi tôi sẽ trở về mà, tôi chẳng mềm yếu đến độ phải chạy trốn như Trinh nghĩ đâu.-Anh có lý của anh, tôi có cách nói chuyện của tôi- nàng quả là người thích đánh vào nội tâm người khác, chàng bị nàng dò xét, thái độ của nàng đột nhiên ôn hòa- anh không cho em yêu anh thì chỉ ích hầy cho em tiền chân-Đừng- chàng khoác tay- tôi muốn ra đi lặng lẽ Trinh à!-Nghĩa là anh muốn bắt đầu cuộc sống mới-Có thể là như thế...!Chàng gọi người phục vụ tới tính tiền, cuộc nói chuyện kết thúc bằng một cái vẫy tay. Mưa đã tạnh và mặt đường cũng khô ráo bởi ánh nắng ban trưa khá là chói chan

9. Chương 9

Thấm thoát ngày thi gần kề. Những học sinh chăm chỉ đầu óc trong những ngày cuối hoạt động liên tục, học và không ngừng học là phương châm để đoạt chiếc chìa khóa mở cánh cổng tương lai. Với Tuyết Vân nàng cũng không ngoại lệ, ý chí nàng thật mạnh mẽ, mọi chuyện tình cảm linh tình nàng dẹp hết sang một bên, yêu thì lúc nào yêu chả được, nhưng còn chuyện thi cử thì chỉ là một giai đoạn khởi đầu ột chặn đường mới nên nàng cố gắng là lẽ tất nhiên.

Thi xong, gánh nặng trong lòng được tháo xuống. Đề thi là đề tài thảo luận bàn tán xôn xao, nhưng ít nhiều gì cũng phải có nước mắt khi hoa phượng nở rộ một góc sân trường, mùa chia tay lại đến. Mười hai năm đèn sách, mười hai năm khoác lên người tấm áo trắng trinh nguyên, mười hai năm vui buồn lẫn lộn, phút chốc...phút chốc...theo cơn mưa mùa hạ ướt nhòa

Xa xa từng tốp nam nữ sinh chia nhau đứng dưới gốc cây bàng, cây điệp, họ ngồi cả trên những tảng ghé đá

cạnh mấy góc cây phượng già, con trai thì chỉ thoáng buồn, chứ còn tốp nữ tụi bạn Vân hình như ai cũng rướm rướm lệ, bốn mắt nhìn nhau mà không biết nói gì chỉ lặng thầm trao nhau kỷ vật là cuốn lưu bút, là mảnh áo trắng được chuyển tay ký tên bằng những dòng mực đủ màu, là xác bướm ép bằng hoa phượng...lời hứa hẹn, chúc phúc được ghi trên những chiếc lá, giảng đường đại học ngày mai rồi sẽ có người đi kẻ ở, bạn bè như những cánh chim câu tung bay bốn hướng, thời gian sẽ làm phai pha mọi thứ.

Thụy Biên xúc động ôm chầm lấy Tuyết Vân

-Quang cảnh này, không khí này tất cả làm tao choáng váng, tao không thích rời bỏ ngôi trường này bởi vì tao có quá nhiều kỷ niệm ở đây. -Nàng chỉ tay về phía hành lang- tao không muốn xa mấy ô cửa lớp đó, không muốn xa thầy cô, lời giảng của thầy văn ngọt như mía lùi, giọng cô toán gay gắt, ngữ điệu cô giáo dạy sinh vật thật vui nhộn, huyền bí là cô lịch sử, hài hước là thầy anh văn....ôi sao tất cả với tao điều là những thứ vô giá, còn tụi bạn nghịch như quỷ sứ nữa chứ, tao...tao không nỡ đánh mất.

-Tuổi học trò là như thế- Tuyết Vân nàng cũng xúc động không kém gì bạn-buồn vui là như thế, có hội ngộ thì mới có chia tay, có khởi đầu thì mới có kết thúc

Thụy Biên bắt giác quay lại nhìn Vân, nàng ngạc nhiên:

-Ê mày khắc chữ gì lên cây thế?

Tuyết Vân nheo mắt:

-Thơ lưu niệm! Nàng nổi hứng khẽ ngâm

”Lòng trong trắng như mùi thơm sách vở

Chưa một lần vướng bận những sầu đau

Chỉ băng khuâng khi mùa hạ qua mau

Và sung sướng ngày khai trường chợt đến”

-Hay lắm, mày có tinh thần nghệ sĩ đấy!

Thụy Biên vỗ tay, nàng chớp lấy vật nhọn trên tay Vân rồi cũng khéo léo khắc lên, chiếc cây như cũng biết đau đớn, những chiếc vỏ sần sùi theo vết khắc của nàng tự động rơi ra như bụi cám.

”Tôi sợ ngày mai tôi sẽ lớn

Xa cổng trường khép kín với thời gian

Khi phượng rơi là nỗi nhớ bàng hoàng

Sẽ phải sống trong muôn vàn tiếc nuối”

Vân ngây ngô cười

-Tao thăm phục nhà thi sĩ nào sáng tác mấy vần thơ tuyệt cú này, nghe mà thấm thía quá

Thụy Biên lại cúi đầu nói:

-Xa mày rồi, tao không nỡ

-Mày khờ quá, nhớ tao thì cứ tới nhà tìm

-Ừ, nhưng dòng đời xô bồ không gì có thể lường trước, nếu như hai tụi mình thật sự không thể gặp nhau thường thì mình hẹn ngày này hằng năm lại tới đây nha

-OKie, ai hứa lèo là chó con!

Bấy giờ mới thấy nụ cười mở trên môi của hai cô nữ sinh trẻ. Hai nàng cầm tay nhau bước đi, những bước chân tự tin, bỏ lại đằng sau khung trời tuổi đại, những dãy lớp, những hàng cây...tà áo dài đong đưa theo gió. Ngây thơ ơi tạ từ mi!

Kết quả thi được công bố là vào đầu tháng bảy, bạn bè lại được dịp sum vầy, rồi lại một lần chia tay, kẻ thi đậu mặt tươi cười, kẻ rớt thì héo như trái dưa leo để cả tuần. Tuyết Vân cũng trong tâm trạng đè nén cảm xúc, nàng không cho phép nước mắt hoen mi, nàng không muốn Thụy Biên lại phải chua xót, nàng muốn Thụy Biên thật yêu tâm rồi khỏi trường với kết quả thi thật tốt.

Đạp xe trên phố với tâm trạng hỗn tạp, nửa vui, nửa buồn, nửa nhung nhớ, nửa chờ đợi. Tin nàng chiếm đầu bảng chắc sẽ làm cha mẹ mừng quýnh, riêng anh hai thì nàng chẳng dám trông mong, bởi lẽ hai ngày nữa anh em nhà họ Hà khăn gói sang bên kia đại dương, đi về khung trời mới, lòng nàng se lại khi nghĩ đến điều đó

Một tay bơm nhậu không biết từ góc phố nào lủi ra, tay lái hấn gằm gú, chiếc xe lạng lách, uốn éo ngoằn ngoèo, cư dân trên phố ai cũng khiếp vía. Tuyết Vân thần trí còn ở đâu đâu, ý thức thì vẫn cứ theo phản xạ, định cho xe rẽ vào con đường tắt, đầu hay vận xui đang lăm le phía trước, chiếc xe chọt tông thẳng vào nàng, nàng không kịp tránh đã phải hét thất thanh, rồi đổ đồng bên lề

Lúc tỉnh lại trời đã tối mờ, nàng thấy mình đã ở trong phòng, toàn thân nằm dài trên chiếc giường nệm êm ả. Nàng chớp chớp mắt, ánh sáng đèn điện ủa vào, nàng nhận diện ra cha, mẹ, có cả anh hai đang quây quần xung quanh, tất cả đều cùng một tâm trạng lo lắng như nhau. Thấy Vân tỉnh, mẹ nàng mừng rỡ hỏi:

-Con thấy trong người thế nào rồi Vân? có ê ẩm không?

Nhìn mẹ triu mến, nàng nhồm người dậy, vòng tay bá lấy cổ mẹ, vui vẻ nói:

-Mẹ ơi con chẳng sao, con...con đã thi đậu rồi

-Thế thì may quá, con làm mẹ đứng tim- giọng bà còn vương vịu chút sợ hãi- lúc Văn nó đưa con về thấy tay chân trầy xước, đầu được băng lại, mẹ lo muốn chết

Vân ngơ ngác:

-Sao anh ấy biết con bị tai nạn mà đưa về hỏi mẹ?

Bà hôn lên trán nàng

-Chắc có sự trùng hợp

Ba nàng chau mày, nói:

-Nó đưa con đến trạm xá, sao đó đưa về nhà, nó lo lắng y như là chồng lo cho vợ

Vân đỏ mặt:

-Anh ấy sao lại yêu một đứa ngốc nghếch như con được, ba nói đùa với con rồi đó?

-Chỉ có mày đùa cợt người ta thôi- anh hai gắt gỏng- nó toàn tâm toàn ý đến với mày, yêu mày là xuất phát từ con tim, mày thử đốt đuốc tìm cả đời xem có ai hơn nó không?

Mẹ gật đầu hài lòng:

-Nếu nó làm rể nhà mình, thì còn gì quý bằng

Nhìn mẹ, anh và ba, thấy ai cũng ủng hộ cho chàng, đứng về phía chàng, nàng có chút vui vui, nhưng nàng không muốn biểu lộ chút vui cồn con đó ra ngoài nét mặt, đành thờ ơ:

-Con mệt lắm, con muốn ngủ

Văn Khánh lắc đầu đứng dậy:

-Tuyết Vân em ngủ lắm

Hôm sau Thụy Biên đến, thấy đầu nàng có vết thương là nàng hốt hoảng

-Mày sao thế? đậu rồi ăn mừng kiểu Ira sao?

Tuyết Vân lườm bạn:

-Tao gặp xui mà mày còn đùa được?

Thụy Biên cười:

-Vết thương có nghiêm trọng không?

-Nếu nghiêm trọng thì còn ngồi đây nghe mày nói sao

Vân chuyên chú nhìn bạn, nàng thấy vẻ chán nản ở Biên, tiếng thở dài nặng nề của Biên làm Vân không thể không lên tiếng hỏi:

-Mày có tâm sự ư?

Thụy Biên gục đầu lên vai bạn thành thật đáp:

-Tao buồn quá mày ơi, anh Nhật ảnh đi thật rồi

-Đi mà đi đâu?

-Đi Long Hải, tao có tới nhà trọ anh ấy tìm, người chủ cho thuê phòng đã bảo anh ấy trả nhà gần hai tháng rồi- Thụy Biên thống khổ kêu- anh ta đúng là kẻ vô tình còn sót lại hành tinh, âm thầm đi chẳng báo cho nhà một tiếng, cả mẹ anh ấy cũng không nói gì- rồi nàng chợt cảm thấy ái ngại- không biết có phải tao làm ảnh giận không?

-Không phải lỗi tại mày, tất cả đều ở tao, ai rớt phải tao điều chịu cảnh chia ly

Thụy Biên lắc đầu nguây nguây:

-Không phải tại tao hay tại mày, số phận chính là nguyên nhân điều khiển vận mệnh. Tại sao chúng mình không chúc phúc cho anh ấy được bình an hả Vân?

Dứt câu cả hai cùng hướng ra ngoài cửa sổ, nhắm chặt mắt không để bất kỳ một tia sáng nào lọt vào, cả hai cùng đan tay, môi mấp má, cả hai đang nguyện cầu ột người phương xa.

Buổi chiều, Văn Khánh gõ cửa phòng em gái:

-Ai đó?

-Anh đây!

Cánh cửa mở tung, Tuyết Vân thật xinh xắn trong chiếc áo dây màu hồng:

-Có gì không anh?

-Của em nè!

Văn Khánh trao phong thư cho Vân:

-Hà Văn nó gửi!

Nhanh tay chớp lấy, nàng cảm ơn anh, quay vào phòng ngồi xuống giường, nàng gấp rút xé bao, gấp rút đọc, trong lòng là bao mối ngổn ngang

"Sài Gòn, Ngày...tháng...năm...

Tuyết Vân, ngày mai Văn xuất ngoại, rời bỏ quê hương, rời bỏ bạn bè, rời bỏ những yêu thương nơi đất Mẹ, không biết bao giờ mới quay về. Đất nước rồi sẽ đổi khác, và Vân thì chắc sẽ tạo ình một tổ ấm thật sum vầy

Văn đi rồi Vân và gia đình nhớ giữ gìn sức khỏe, Vân phải sống sao cho thật vui vẻ. Cô gái có trái tim lạnh lùng chưa từng biết rung động" rồi Văn sẽ nhớ mãi. Nụ cười của em, ánh mắt của em, tiếng đàn và giọng hát... có lẽ tới suốt đời không dễ gì phai

"Cô gái chưa từng muốn trưởng thành" đừng giận anh khi cướp mất nụ hôn đầu đời, khoảnh khắc tuy ngắn ngủi mà dài tận thiên thu, vị ngọt tình yêu anh xin mang theo làm hành trang cho những ngày vô vị nơi đất khách, chỉ xin em đừng bao giờ quên rằng: Ô, tôi đã quen phải một tên xấu xa, tên xấu xa ấy đã lấy mất ở tôi sự trong sáng, nhưng hấn không bao giờ cướp nổi sự hồn nhiên bừng bình ở tôi" phải không Vân? anh

đã thua rồi. Định mệnh không đem em cho anh, đành để dòng đời cứ lướt trôi hờ hững, anh cuối cùng cũng chỉ là một người đứng...

.....

Gửi vài dòng từ biệt, chỉ mong ngày mai...Em hãy đến tiễn chân anh như một người bạn, có được không? chúc em thành công trên những nẻo đường đời!

Hà Văn ”

Lá thư vượt khỏi tầm tay, Vân nghẹn ngào phát khóc. Lời chàng như mây đen vần vũ che khuất cõi bi thương ở lòng nàng. Đời người nối tiếp đời người, hợp tan khuấy đều theo con tạo. Vân úp mặt vào lòng bàn tay, nàng sợ cái ngày mai đến, nàng sẽ không còn thấy mặt chàng, vô thức nàng thầm gọi tên chàng

-Hà Văn...Hà Văn...Hà Văn- giọng nàng bất tận, giọng nàng day dứt, giờ thì thật thống khổ- anh đừng đi!

Thi trượt đối với Lê Trinh quả là một cú sốc trong cuộc đời. Đường đường chính chính đứng trong hàng ngũ học sinh xuất sắc, ấy thế mà vì một hình bóng phải buông xuôi tất cả. Việc học lơ là, việc nhà chểnh mảng, tương lai lại mờ mịt. Nàng đã khóc suốt đêm, mặc cho anh hai dỗ dành, mặc cho Vũ Quyên hết lời khuyên giải, nàng vẫn rầm rứt khóc, nói qua làn nước mắt:

-Em thi rớt ba mẹ sẽ khinh thường em, oán ghét em, em sẽ chẳng còn mặt mũi nào nhìn ai nữa

-Ba mẹ thương em không hết lấy gì mà oán ghét em- Hà Văn ra sức vỗ về- dù sao thì em cũng rất cố gắng

-Cố gắng!- nàng hổ thẹn- kỳ thi này em chưa hề cố gắng, chưa hề dù chỉ một lần

Nàng lại khóc, khóc tức tưởi đến độ Vũ Quyên chịu không nổi phải lên tiếng:

-Mày cứ làm mình làm nấy với anh Văn, tao thấy tội cho anh quá

Lê Trinh bưng tỉnh, nàng thôi khóc, đưa tay quệt nước mắt, nàng như thấy hối lỗi:

-Tao thi trượt rồi, tao vô dụng quá, yêu một người không được người yêu, còn đem tương lai mà đi bán rẻ, tao là con ngốc

-Mày cứ suy nghĩ cực đoan thế tao lo lắm, hãy tích cực với mình đi chứ, đời mày con dài, thi rớt năm nay thì qua bên bên học tiếp, rồi thi lại mấy hồi. Có chí thì nên mày nên nhớ như thế!

Trinh gượng cười, nàng khóc nhiều đâm ra mệt mỏi, giả vờ thông suốt nàng nói:

-Tao hiểu rồi, tao...tao hơi mệt, tao muốn ngủ...

Hà Văn đỡ đầu em đặt lên gối, Vũ Quyên kéo chăn đắp ngang người bạn, cả hai rút lui. Ánh trăng bên ngoài cửa song lung linh huyền ảo, tròn vành vạnh, nước mắt vô thức lại chảy xuống, tâm hồn nặng trĩu, bóng hình Minh Nhật lại một lần nữa vụt sáng.

10. Chương 10

Phi trường Tân Sơn Nhất được bao phủ bởi từng cụm mây xám xịt kéo đen cả bầu trời, thật âm u, ông trời buồn đến độ hết muốn nhìn. Những tia chớp thỉnh thoảng nhá nhem, mưa bắt đầu nhiều hạt, cơn mưa lao xao bay nghiêng bay ngã tẩm mát đám cỏ xanh, ướt mấy bậc thềm, nhón nháo là dòng người ngoại quốc lẫn việt kiều hồi hương, những chiếc taxi chực chờ ngoài cửa, có mấy bác tài nhiệt tình che dù xách phụ hành lý khách ra xe, tiếng tây, tiếng tàu lẫn tiếng loa của phát thanh viên cứ nhộn nhịp huyền ảo, nhức cả đầu!

Hôm nay, buổi đưa tiễn hai anh em nhà họ Hà thật buồn ngủi, thật xúc cảm, thật chứa chan cái nồng ấm bằng hữu của tuổi trẻ. Văn Khánh dặn dò Văn

-Mày đi mạnh giỏi, qua bên ấy rồi, ráng mà học cho bằng người ta, nhớ viết thư về cho tao

-Mày không sợ tao kêu khổ à?

-Không, tao chỉ sợ mày biếng nhác viết thư thôi

Hà Văn cười nụ:

-Mày quả là bạn tốt, tao nhớ rồi, dù cho trái đất này có ngừng quay, tình bạn của tao và mày không bao giờ thay đổi

Chỉ tay qua nhóm Lê Trinh có Vũ Quyên, và Vân. Văn Khánh chỉ trỏ:

-Con gái trong những giờ phút kẻ đi người ở thì y như rằng sắp có trận lụt

Vũ Quyên nắm tay Trinh bảo:

-Mày bây giờ chẳng khác gì chú chim đang soãi cánh, có bay đi đâu cũng phải nhớ quay về biết không?

-Mày an tâm, tao quý mày và yêu luôn cả xứ sở Việt Nam- Trinh nhiệt thành nói sau tiếng cười núp sau bóng lệ-chim có bay đi mỗi cánh cũng quay về, nhất định có một ngày tao gặp lại mày

-Tao tin điều mày nói- Quyên nhìn xói vào bạn, đánh một đòn tâm lý khiến Lê Trinh chơi với-tao mong rằng lời mày không trở thành lời hứa suông, khi cái quá khứ vụng dại yêu đương còn ám ảnh mày ở nơi đây

Lê Trinh tái mặt

-Vũ Quyên, sao mày lại có thể nói thế. Chẳng lẽ con người tao mày còn chưa hiểu à?

-Tao hiểu, hiểu rất rõ mày, nên...mà thôi bỏ đi chuyện của mày lỡ lắm đâu can hệ gì tới tao, tao thật nhiều sự

Lê Trinh không dám nhìn vào mắt Quyên, sợ nhìn nàng, nàng sẽ còn lộ trần thêm gì trong tim nàng nữa đây, nên tia mắt chuyển sang Tuyết Vân. Vân ôn hòa:

-Trinh à, hãy loại bỏ hết mê muội, hãy tự tin, chúc Trinh thượng lộ bình an, may mắn và cơ hội như hoa tươi nở trên đường đời

Lê Trinh nuốt nước mắt đang đôi tay nhỏ bé ôm chặt hai người bạn, nàng lí nhí:

-Cảm ơn, cảm ơn nhiều lắm, mấy bạn ở lại ráng giữ gìn sức khỏe nha!

Hãng hàng thông phát loa thông báo tới giờ phải vào phòng cách ly, Hà Văn chăm chăm lại gần em gái, đặt một cánh tay lên vai em vỗ nhẹ

-Đi thôi Trinh, vào làm thủ tục, nộp hộ chiếu và còn ổn định chỗ ngồi nữa- đi ngang Vân chàng kẻ tai thầm thì- "For get me not"

Lời thì thầm mùa xuân, Tuyết Vân trêu mếu nhìn chàng, nụ cười buồn trên môi:

-Anh lên đường tốt đẹp

-Um!

Hai anh em họ Hà bước đi, nhìn cái dáng di chuyển xê dịch hòa vào tốp người lạ, Vũ Quyên còn bịn rịn, nàng đưa tay làm loa:

-Hai người nhớ bảo trọng, nhớ viết thư về nha...

Họ đã vào phòng cách ly sau khi nộp hộ chiếu, giấy thông hành và mấy thủ tục cuối cùng tại quầy nhập cảnh. Văn Khánh đưa mắt nhìn em:

-Hối hận chưa?

Tuyết Vân thú nhận:

-Rồi!

Văn Khánh nhún vai:

-Về thôi, đã quá muộn em à!

Nàng bỗng giở chứng kêu:

-Không, anh và Quyên cứ về, em muốn nhìn máy bay cất cánh

-Em có bị ầm đầu không, mưa càng lúc càng nặng hạt, nghe lời anh ra xe về thôi cưng, mưa đầu mùa dễ cảm lắm

-Không- Vân bướng bỉnh, nàng kiên quyết theo bước chân cứng cỏi, nàng quay người chạy ra sân cỏ trước sự ngỡ ngàng của Quyên và vẻ mặt bình tĩnh của Khánh

Mưa gió ư? mặc kệ mi! Phong ba bão táp ư? nàng cũng chẳng màng, dù là sắp tận thế thì cũng thây kệ. Nàng đứng giữa khoảng đất trống, lưới rào B40 ngăn đôi con chim sắt bự chẳng, và con chim sắt dường như muốn thoát ra khỏi cái lồng nên nó đang từ từ soãi cánh, nàng bắn loạn hết toáng, tiếng hét thất thanh lẫn át cả tiếng rã rít sục sục của ông trời.

-Hà Văn anh quay trở lại đi, quay về bên em đi, Hà Văn...Hà Văn...Hà Văn...tình yêu đầu của em

Tình yêu bay về nơi xứ lạ. Chiếc máy bay nhỏ dần, nhỏ dần, chỉ còn là chấm đen, mất hút tan vào không trung. Cơn mưa vẫn trút xuống như điên như dại, giây phút tuyệt vọng, giây phút tưởng chừng không còn có nhau, tình yêu tưởng chừng đi vào thiên thu an nghỉ. Có đâu ngờ giống cổ tích, giống thần thoại, phép màu là một bàn tay. Vâng, chỉ một bàn tay chạm nhẹ lên vai mà trái tim đã run lên bần bật, nàng trở người, nụ hôn đã nằm gọn trên môi. Nàng không tin, tay dụi mắt nhiều lần, quả thật nàng sững sờ, ngạc nhiên. Chàng đây sao? chàng còn ở bên ta sao? Quả thật Hà Văn đang hiện diện trước mặt, nàng quá đổi sung sướng ôm thật chặt người chàng, dịu dàng, ngây thơ như đứa trẻ vui đùa vô lồng ngực chàng. Lồng ngực đàn ông thật sâu, bờ vai thật rộng, và cánh tay thật là cứng cáp, chàng bây giờ giống vị hộ pháp đứng đội trời che chở cho nàng tiên bé đang lạc bầy. Chàng thăm thì, ngôn ngữ chàng thật trầm lắng như khúc ca thiên đường

-Anh định bước lên máy bay, nhưng hình bóng em giữ chân anh lại, trong lúc do dự anh chợt nhớ tới một câu nói “Đời là một chuỗi dài đợi chờ và hy vọng kế tiếp” anh muốn mình tiếp tục đợi chờ, tiếp tục hy vọng, và không ngừng tiếp tục yêu em

Tuyết Vân xúc động, mắt nàng long lanh

-Đừng đi, anh đừng đi đâu hết, hãy ở lại, ở lại bên em...

Chàng lại cúi xuống, chàng hôn chiếc dải tai nhỏ xinh của nàng, vầng trán thanh tú, chóp mũi cao cao, đôi má hồng bị mưa làm phai nhạt lớp phấn, cuối cùng là đôi môi, mặt nàng đỏ ửng khi nghe lời ngọt ngào:

-Anh yêu em muốn phát điên Vân ơi! anh không muốn mọi sự chỉ là giấc mơ

-Em thật sự cần anh- Vân đẩy chàng ra xa, niềm vui khiến tay chân nàng múa máy-Ồ, tôi đã quen một tên xấu xa, hẳn không những chỉ cướp nụ hôn đầu của tôi, mà còn cướp cả sự hồn nhiên, ngây thơ, hẳn dày vò suy nghĩ trong lòng tôi. Tôi không thể đánh mất những thứ ấy mà không đi đòi lại, tôi muốn hẳn phải đền bù thời gian cho tôi, tôi muốn lấy trái tim của hẳn và tôi muốn đặt cạnh trái tim tôi, tôi muốn suốt đời hẳn mãi mãi yêu tôi!

-Tuyết Vân em!

Hà Văn không chế ngự được cái cảm xúc quá lớn lao, hạnh phúc đến bất ngờ như những con sóng ngoài biển không tìm thấy được bờ, hạnh phúc khiến chàng ngất ngây, chàng lao mình tới ôm nàng, ghì xiết muốn điều làm nàng ngộp thở, chàng sợ khi mình buông nàng ra, nàng tan biến, có phải chàng sẽ rất tội nghiệp không?

Bất giác nhớ ra điều gì, nàng hỏi chàng:

-Lệ Trinh đâu anh? không cùng ở lại sao?

-Nó đi thiệt rồi- chàng bình thản đáp- vết thương lòng của nó rất sâu em à, nó ra đi anh nghĩ sẽ tốt hơn

Tuyết Vân day dứt, đoạn nàng bặm môi:

-Thế còn anh? sao không đi luôn đi?

Bẹo chớp mũi nàng, chàng mắg yêu:

-Em rõ là tàn nhẫn-chàng cười gian xảo- nếu đi được mà không yêu em được, anh thà ở lại chinh phục em
Nàng bưng mặt chàng, chủ động hôn lên môi Vần

-Anh thật đáng yêu!

Bấy giờ thì cái lạnh mới làm họ chú ý tới, khẽ rùng mình, quần áo, tóc tai, toàn thân ước sùng. Nhưng cái lạnh nhanh chóng bị tẩy chay bởi luồng nhiệt tình yêu, trái tim giống hỏa lò hừng hực sưởi ấm đôi tâm hồn thật ấm áp.

Mưa vẫn rơi rơi...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chay-len-di-lua-tinh-yeu>